

DE ZWARTE

fl 2,25

3 sept 88

nr.: 109

twee weken wereldnieuws in beeld

dit nummer o.a.:

. Genentechnologie

. Hotel Bosch

. IMF

. Processen René & Jan

keloton

De Zwarte wordt om de andere week op dinsdag en woensdag samengesteld. Kopy dus voor die tijd naar postbus 10233 in Den Haag. Op betreffende dinsdag en woensdag zijn de mensen die De Zwarte samenstellen te bereiken via tel. 070-892098.

ABONNEMENTEN

Een abonnement op De Zwarte (400 pagina's ong. 10 Zwartes) kost Hfl.25,- zowel voor postabo's als voor abo's die we zelf bezorgen. Instellingen betalen dubbel tarief. Politieke gevangenen krijgen De Zwarte gratis. Betalen doe je vooraf, kontant bij je bezorger* of op giro 3442401 t.n.v. De Zwarte in Leiden.

WANBETALER*S WORDEN GEROYEERD.

voor een wisselende prijs (afhankelijk van de dikte) is de Zwarte te koop op de volgende verkooppunten: Delft:wereldwinkel/kraakkroeg, Rotterdam:Van Gennep/Krities Boekwerk/Kraakkroeg, Dordrecht: de Zwarte Zaag, Nijmegen:De Klinker, Den Haag:De Roode Hond/Ruward/Brullend Breekijzer/Koffiehuis Blau, Weert:Kolektieve boekhandel, Arnhem:Info-kafee, Eindhoven:Vredeswinkel, Den Bosch:Den Duvel, Beverwijk: De Lynx, Groningen: 689/Vredeswinkel, Haarlem:Agora, Utrecht: de Rooie Rat, Wageningen:De Uitbuyt, Amsterdam:Fort van Sjakoo/Slagerzicht/Athenaeum/kraakkroegen, Leiden:Manifest/Wereldwinkel

DE ZWARTE 2

inhoud

2. DEZE SCHOENEN
3. REVOLUTIONAIR KOMMANDO PASAREMOS
4. OPROEPEN/VERKLARINGEN
6. HET VONNIS
8. 'SHELL-PROCES', DEN HAAG
12. VERVOLG MARIJKE SMIT
16. HOTEL BOSCH
18. PUERTO RICO
19. KORTE BERICHTEN
20. VROUWEN TEGEN GENEN- EN VOORTPLANTINGSTECHNOLOGIE
24. IMF

KOMMUNIKEE REVOLUTIONAIR COMMANDO PASAREMOS

De afgelopen nacht, van 23 op 24 augustus hebben wij een brand-aanslag gepleegd op een vestiging van Philips Telekommunikatie in Amsterdam. We hebben hierbij gebruik gemaakt van 3 jerrycans en twee tijdontstekingen.

Philips en de kontra-revolutie

Zuid-afrika en 'Israël' behoren tot de strategies zeer belangrijke landen voor het imperialistische Westen. Het Apartheidsregiem en het Zionistisch projekt 'Israël' hebben een waakhondfunctie in de betreffende regio's:

Zuidelijk Afrika en het Midden-oosten. Twee uiterst reaktionaire regiem's die al jaren de belangen van het Westen in deze regio's veilig stellen. Beide zijn in het bezit van een zeer modern en goed bewapend repressie-apparaat, dat ingezet wordt enerzijds om het binnenlands verzet te bestrijden en anderzijds als interventie- en bezettingsmacht t.o.v. de buurlanden te dienen.

Het Zuid-Afrikaans repressie-apparaat wordt door de koninklijke SHELL van brandstof en smeermiddelen voorzien. Philips voorziet naast 'Israël' ook Zuid-afrika van de nodige geavanceerde technische apparatuur. Enkele feiten:

- Philips levert nachtkijkers en ontstekingen voor mijnen aan het Zuid-afrikaans leger- en politieapparaat.
- Philips is zeer actief op de beveiligings- en bewakingsmarkt. Voor militaire doeleinden, zoals voor de bewaking van militaire bases, als ook op konsumentenmarkt: blanken die zich in hun villa's en op straat bedreigd voelen door de zwarte volksofstand en zich steeds meer aan het bewapenen zijn.
- De belangrijkste activiteiten van Philips in Zuid-Afrika ligt op het gebied van Telekommunikatie. De levering van onder andere mobilifoons, walkie-talkies, telefoonapparatuur, telefooncentrales en

radio zend- en ontvangstapparatuur aan leger en politie.

Met de aanwezigheid in Zuid-Afrika en de toelevering van vaak essentiële en geavanceerde produkten, die noodzakelijk zijn voor de bestrijding van de volksofstand, maakt Philips zich schuldig aan kollaboratie met het racistische apartheidsregiem. En als onderdeel van het internationale kapitaal, dat verdient aan en baat heeft bij de wereldwijde kontra-revolutie, behoort ze tot de aanvalsdoelen van de internationale bevrijdingsstrijd. Een strijd die in de drie kontinenten (Afrika, Azië en Latijns-Amerika) en hier in de metropolen wordt gevoerd, voor zelfbeschikking en tegen uitbuiting en onderdrukking.

"Ik maak me zorgen over de uitgelatenheid en tevredenheid die de RARA-leden zullen voelen. We moeten er rekening mee houden dat zij zich tegen andere bedrijven zullen keren en dat hun sukses een stimulans is voor anderen". (Visser, terrorisme-expert van Clingendael, begin 1987)

Visser zit er natuurlijk niet erg ver naast. De ontwikkeling van een revolutionaire praktijk, zoals de acties van RARA, Revolutionaire Commando's No Pasaran en Ins Blaue Hinein is voor steeds meer mensen een stimulans en oriëntatie geworden. Er is sprake van een groeiend bewustzijn dat verzet noodzakelijk naar bovenal mogelijk is. En zoals RARA op 17 sept. '85 al verklaarde: "Veranderingen vergader je niet bij elkaar. Veranderingen moet je bevechten. Bevechten door hier- in het imperialistische westen- al die economische, politieke en militaire instituties aan te vallen, die de onderdrukking hier en elders mogelijk maken. Daarin ligt de gezamenlijkheid van onze strijd, ons enige perspectief en onze onvoorwaardelijke solidariteit met de zwarte revolutionaire strijd in Zuid-Afrika, die zo bloedig bevochten moet worden.

Steun de revolutie in Zuidelijk Afrika en vorm het front in West-Europa".

Wij zien deze aktie met name als uitdrukking van onze wil en vastberadenheid de strijd voort te zetten. Ondanks de pogingen van de staat om één van ons te straffen voor alle militante acties die er de laatste jaren gevoerd zijn. Het optreden van justitie en politie op 11 april heeft voor de ontwikkeling van een authentiek revolutionair proces hier, als katalisator gewerkt. Of zoals onze kameraad René het in de rechtzaal stelde: "Niet de RARA is op 11 april uit de anonimiteit gehaald, maar de contouren van een nieuwe politieke beweging".

Met deze aktie willen we aansluiten bij de ontwikkeling van een politieke tegenmacht. We roepen iedereen op in verzet te komen tegen de patriarchaal-imperialistische structuren en voor BEVRIJDING.

Vrijheid voor René en Frank Hoffmann

Amandla

Revolutionair Commando Pasaremos

VERKLARINGEN

VERKLARING

In de nacht van 23 op 24 augustus zijn er in Den Haag 20.000 pamfletten verspreid die een wilde staking van het volledige HTM (Haagse Tramweg Maatschappij) -personeel aankondigen voor donderdag 25 augustus van 10 tot 10.30 uur.

In strijd met het anti-apartheidsbeleid van de gemeente Den Haag heeft de HTM onlangs weer een kontrakt voor levering van brandstoffen afgesloten met Shell. In haar nota "Drieluik Internationale Solidariteit" stelt de gemeente: "Door het nemen van sancties en het terugtrekken van bedrijven wordt de apartheidseconomie direct geraakt en op die manier de basis van het Zuidafrikaanse bewind aan het wankelen gebracht. Economische druk is vanuit de gemeente Den Haag vooral mogelijk via bedrijven die zowel vestigingen hebben in Zuid-Afrika als in Den Haag."

Daar de gemeente Den Haag enige aandeelhoudster is van de HTM en daarmee volledige zeggenschap heeft over het HTM-beleid, is het verlengen van het kontrakt met Shell regelrecht in tegenspraak met de eigen beleidsvoornemens.

Shell is de grootste olieleverancier aan Zuid-Afrika en daarmee de grootste leverancier aan politie en leger aldaar. Zeker omdat het hoofdkantoor van Shell in Den Haag zetelt is een politieke afwijzing van Shell door de gemeente Den Haag van groot belang.

Door deze beslissing niet te nemen moet gekonstateerd worden dat het anti-apartheidsbeleid van de Haagse gemeente inhoudsloos is. De Haagse gemeente verschuilt zich achter het argument dat zij niet op de hoogte was van het kontrakt tussen HTM en Shell. Een twijfelachtig argument als men bedenkt dat ook overige gemeentediensten zoals bijv. de gemeentereiniging en gemeentepolitie op Shell rijden. Zou men hier ook niet van op de hoogte zijn?

Met deze aktie willen we druk uitoefenen om te komen tot het verbreken van de kontrakt(en) tussen HTM/Haagse gemeente en Shell, de belangrijkste steunpilaar van het apartheidsregime.

Deze aktie is gevoerd uit solidariteit met René, de laatste zgn. RARA-gevangene, die woensdag 24 augustus door de Amsterdamse rechtbank gevonnist is en met degene die donderdag 25 augustus voor de Haagse rechtbank terechtstaat op verdenking van het doorsnijden van slangen van een Shell-station.

AMANDLA!

DUIZENDEN PAMFLETEN VERWIJDERD

HTM: wilde actie slaat niet aan

DEN HAAG — De HTM heeft vanochtend alle pamfletten van de anti-apartheidsgroep Amandla van de tram- en bushaltes verwijderd. Deze groep verspreidde vannacht twintigduizend pamfletten waarin staat dat het personeel van de HTM op donderdagochtend 25 au-

gustus van tien uur tot half elf het werk zou neerleggen.

Hierdoor zouden alle bussen en trams een half uur niet rijden. De HTM verwacht echter niet dat het personeel meedoet aan deze wilde actie. Door de pamfletten weg te halen, hoopt de HTM

eventuele onrust onder de reizigers weg te nemen. De Amandlagroep wil een wilde staking van de werknemers om druk uit te oefenen op de gemeente Den Haag en de HTM-directie. De groep vindt het onjuist dat „ondanks het toenemend verzet” de HTM olie blijft afnemen van het oliebedrijf Shell, dat weigert uit Zuid-Afrika te verdwijnen. Dat er onlangs toch weer een contract tussen Shell en de HTM werd afgesloten, vindt de anti-apartheidsgroep niet te verteren. Ze eisen onmiddellijke opzegging van het contract, omdat dit in strijd zou zijn met het gemeentelijk anti-apartheidsbeleid.

Verwarring rond stakingspamflet

Een regen van gele pamfletten waarop een staking van HTM-personeel wordt aangekondigd heeft vanmorgen nogal wat verwarring gezaaid. Op de pamfletten staat dat het voltallige personeel morgenochtend van tien uur tot half elf het werk neer zal leggen. Dit zou gebeuren als protest tegen het gebruik van Shell-brandstof voor de bussen en andere voertuigen van de HTM.

Bij de vakbonden is niets bekend over de herkomst van de pamfletten. Een woordvoerder van het bedrijf stelt te verwachten dat weinig HTM-medewerkers gevolg zullen geven aan de oproep. Het personeel kreeg vanmorgen de opdracht om de pamfletten zoveel mogelijk uit trams, bussen en van halteplaatsen te verwijderen.

EN

OPROEPEN

HILVERSUM

KOMMUNIKEE

Afgelopen nacht (?) hebben wij het Thermo Shell Centrum in Hilversum aangevallen.

Het is verantwoordelijk voor de distributie van Shell-produkten in de wijde omtrek.

Het doelwit is Shell, daar Shell d.m.v. haar investeringen de apartheidspolitiek in Zuid-Afrika in stand houdt en tevens is Shell verantwoordelijk voor de export van chemicaliën naar de zgn. Derde Wereld, die hier allang verboden zijn.

Deze aanslag moet niet alleen gezien worden ter ondersteuning van de eis voor terugtrekking van het zakenimperium uit Zuid-Afrika, maar als aanval op het gehele kapitalistische politieke mannenbolwerk, wat overal ter wereld dood, marteling en onderdrukking teweeg brengt.

Dit kommuniquee is niet gestuurd naar de gevestigde media, omdat meer dan eens is gebleken dat deze media zelden melding maakt van komminikees over radikalere axes.

Anti
Imperialistische
Mina's

UTRECHT

HALLO VRIENDINNETJES EN VRIENDJES

In de nacht van 22 op 23 augustus hebben wij het hoofdburo van politie op 't Paardenveld in Utrecht een kleurtje gegeven met de verfspuit-fiets-pomp en de leus:

"hun strijd is onze strijd, internationale solidariteit" achtergelaten. Onze aktie richtte zich dan ook tegen de in het gebouw gevestigde vreemdelingenwout.

Aanleiding vormde de uitzetting van 2 Engelse vrienden vorige week dinsdag, slechts vastgenomen na een uiterst leugenachtige verklaring van een uiterst twijfelachtige, met schiettuig zwaaiende huiseigenaar "die ze in zijn pand had gezien".

Na 2 onterechte en onzekere overnachtingen in de cel deed de vreemdelingenwout "slechts zijn werk" en zette het 2-tal op de boot naar Thatcherland.

De 2 tegelijk met hen opgepakte mensen waren al een dag op vrije voeten wegens gebrek aan bewijs (maar ja, dat waren "gewone vaderlanders" natuurlijk).

Met deze axie willen wij blijk geven van ons ongenoegen over deze discriminerende gang van zaken en zowiezo het vreemdelingen- & vluchtelingenbeleid van tegenwoordig. Want als je niet met een vette portemonnee, je hersens niet op nul en je blik niet op geveltjes/ molen-tjes Nederland bezoekt wordt je liefst al bij de grens al duidelijk gemaakt wat jouw rechten zijn: **Je mag oprotten naar je "eigen" land.**

groetjes van: Wiarda's ANGELS!!

P.S.

De jongens zijn pas vrijdag de 19e vrijgelaten in ENGeland.

DEN HAAG

IMF- AVONDEN IN B.B. EN DE BLAUWE AANSLAG

Maandag 5 september draait in kraakkafé B.B., Lutherse Burgwal 1 in Den Haag, om 11.00 de video: **"SCHULDEN"** deel 1, over de Internationale banken en de Derde Wereld.

Deze film gaat na wie het geld krijgt, wie niet, en waarom. Het internationale netwerk van financiers wordt uit de doeken gedaan.

Woensdag 7 september draait in Zaal 4, Buitenvoort 214 (Blauwe Aanslag) om 20.00 uur het tweede deel van deze video, over het Internationaal Monetair Fonds (IMF).

Deze film gaat over de organisatie en werkwijze van 's werelds meest invloedrijke financiële instelling. Wie krijgt zijn goedkeuring en op welke voorwaarden?

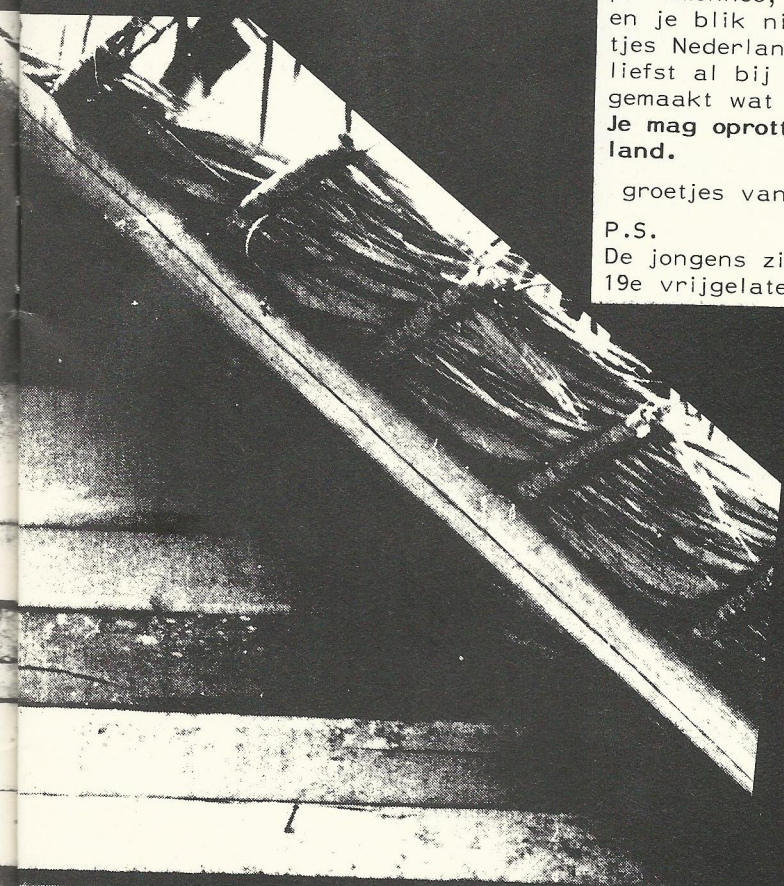
Na de pauze, om 21.30 is er een inleiding van iemand van de Schuldengroep, waarna er nog de mogelijkheid is van vragen en discussie.

Op beide avonden is een brochure te koop van Ultimatum met artikelen over het IMF en het komende kongres in Berlijn.

OPROEP RADIKAAL BLOK 8 OKT-DEMO

Maandag 5 sept is er om 20.00 uur een vergadering om te kijken of we kunnen komen tot de vorming van een RADIKAAL BLOK in de "armoede-demo" van het FNV. De bedoeling is dat op die manier, mensen uit radicale groepen, die zich niet direkt bij het FNV betrokken voelen, door wel mee te lopen in een eigen radikaal blok, duidelijk maken wat WIJ vinden. Tevens wordt nog bekeken of we na afloop een eigen manifestatie organiseren.

5 september, 20.00 uur
bij de Werklozenbelangenvereniging,
Arie Biemondstraat 107-c
(hoek Nic. Beetsstr. in de Kinkerbuurt)
tel.: 020-181817

H E T V O N N I S

Zweten, wringen, alle stukjes van de puzzel passen. Het LCT mag naar huis. Michels en Van de Kerk klinken hun glas.

"wij hebben RARA een gezicht gegeven, dat is toch een prima zaak?" aldus Herman Hoogen, leider van het C-team. Het concept 'barbertje moet hangen' heeft men door een goede onderlinge samenwerking van het begin tot eind weten te persisteren. Het proces; voor de staat een publicitaire noodzaak. De schijn hoeft daarbij niet opgehouden te worden.

Dat de VARA het proces rechtstreeks uit mag zenden is niet verwonderlijk. Voor een blamage hoeft de Edelachtbare niet te schromen. Immers een vonnis op politieke motieven staat al lang vast. Zo heeft de Officier van Justitie (OvJ) het al in de tweede zin van zijn requisitoir over terroristiese aanslagen door een groep die zich anti-imperialisten noemt. In zijn strafmaat neemt hij als uitgangspunt, dat "gepleegde misdrijven terroristies van aard zijn, waarop een enorme maatschappelijke onrust is ontstaan, dat derhalve tegenover deze buitengewoon grove inbreuken op de rechtsorde een strenge straf behoort te staan". Voorts "Naast een herstel van de rechtsorde is ook de generale preventie een belangrijk strafdeel."

De verdediging alsmede de getuigen deskundigen mogen hun pleidooien houden, maar, en ook dat wordt niet onder stoelen of banken geschoven, zullen zij geheel naast zich neer leggen. De harde lijn dus, het precedent is geschapen. Allerm minst kunnen we ons onttrekken aan feiten zoals nu gesteld. Kunnen we niet om een vergelijking met onze burelen heen. Een nauwelijks bij te houden ontwikkeling die in het kader van een algehele harmonisatie binnen Europa moet worden gezien. Een voorbeeld van een gestage ontwikkeling. In mei dit jaar zegt persofficier van Justitie de Wit: "Als in deze zaak geen veroordelingen volgen, dan is er alle reden om daaraan konklusies te verbinden. Je mag nu bijv. geen richtmikrofoons gebruiken, je mag geen hotelkamer af luisteren. Zulke middelen worden niet als sympathiek ervaren. Maar je betaalt ook een prijs als je dergelijke

dwangmiddelen niet gebruikt." Zie hier het pasverschenen jaarverslag van het Openbaar Ministerie:

"Nederland moet openstaan voor aanpassingen in het strafrecht. De mogelijkheden tot af luisteren, huiszoeking, in beslagname en de executie van vonnissen op elkaars grondgebied moeten worden uitgebreid."

Het laagje stof waar Nederland zich gem,akshalve in koesterde is weggevaagd. Daar hoeven we in onze strijd niet meer door heen te breken. Van het hoger beroep dat is aangetekend verwachten we geen wonderen. Het is in die zin wel belangrijk, omdat het hier niet alleen gaat om een individueel belang van René, maar om het aanvechten van een uitholling van de rechtsspraak zoals we nu gezien hebben.

Hieronder volgt meer informatie.

een politieke tegenmacht zich kan ontwikkelen. De ruimte die we tot nu toe veroverd hebben, mogen we niet opgeven. We zullen moeten leren onszelf te verdedigen door aan te vallen." (René, manifestatie op 9-8-'88)

De afgelopen tijd hebben we, behalve een hoop stress, ook veel goede ervaringen opgedaan. Hebben we iets van de kracht gevoeld, die we kunnen ontwikkelen als we onze strijd met elkaar verbinden, en hebben we iets ervaren van het "levendige proces", wat strijd kan zijn: de discussies in de steden, in de bladen, de brochure, 750 mensen op de manifestatie, de solidariteit tijdens het proces (ook uit andere landen), het kalken van leuzen, de verheugde akties tegen Shell, de akties op de dag van de uitspraak en de aanval op Philips in de nacht ervoor.

We zullen er nu keihard aan moeten werken om dit proces continuïteit en structuur te geven. Bajesstrijd zal hierin een permanent thema moeten zijn. Om de leus "binnen en buiten één strijd" inhoud te geven, zullen we een goede communicatie moeten organiseren en structuren moeten creëren, die een continue

hoe nu verder

5 jaar. Natuurlijk is zo'n uitspraak een ontzettende klap. Ondanks al onze inschattingen over de harde lijn, de politieke dimensie, hun belang om René als voorbeeld te stellen, blijf je toch ook altijd hoop houden. Behalve woede heerste dan ook in eerste instantie verslagenheid. Maar tegelijkertijd levert dit ook weinig op - je merkt dat de enig mogelijke konklusie, het enig mogelijk antwoord hierop is om de draad weer op te pakken, om de positieve ontwikkelingen van de laatste tijd verder te brengen. Voor onszelf, maar ook voor René.

"Het gaat erom de intenties om te zetten in inhoudelijke samenwerking, het opbouwen van een praktijk, die op elkaar betrokken is en die dmv konkrete samenwerking in akties, demonstraties, discussies en manifestaties gestalte krijgt. We zullen stap voor stap de ruimte moeten bevechten, waarin

politieke discussie waarborgen, waarvan René op zijn manier onderdeel kan zijn. Heel konkreet betekent het ook hem te schrijven, op de hoogte te houden, te discussiëren. Dat is niet alleen een zaak van 'direkt betrokkenen', maar van iedereen, die politieke gevangenen als deel van de beweging ziet!

Als direkte ondersteuning van René willen we iedere **eerste zondag van de maand** gaan **zwaaien** bij de Bijlmerbajes. De eerstvolgende keer is dus a.s. zondag **4 september**.

We verzamelen om 12.00 uur bij het metrostation Spaklerweg. Hij kan ons goed zien en ook horen, dus neem spandoeken mee en laat je horen.

Verder is er ook een steunfonds opgericht om boeken en andere noodzakelijkheden te bekostigen.

Giften zijn welkom op giro nr.: 2077806 van St. Zwarte Gans, A'dam t.n.v. **Solipot René**.

Adres René: René Roemersma
p/a De Schouw. Pav. 1/10
Pen. Inr. Over Amstel
Wenckebachweg 48
1096 AN Amsterdam

Over het straatgebeuren op de dag van de uitspraak.

Met de ervaringen van de afgelopen maanden in ons achterhoofd (de demo voor Frank Hoffmann, de vele zwaaidemo's) zijn we met een aantal mensen om de tafel gaan zitten om een plan te maken voor de dag van de uitspraak. In tegenstelling tot de procesdag zelf, waar gekozen was voor een rustig verloop, wilden we deze dag zelf in het offensief gaan. De te verwachten uitspraak zou voor ons en anderen een reden zijn om direkt onze woede te uiten. We wilden bij de aktie/demo voorkomen dat er arrestaties of gewonden zouden vallen. Voorop stond daarom dat we als groep bij elkaar wilden blijven.

Ons plan zag er als volgt uit: Eerst een aktie bij de rechtbank zelf (stenen e.d.). Omdat we (gezien de te verwachten opkomst) dáár niet de konfrontatie aan wilden gaan, zouden we ons gezamenlijk terugtrekken en als groep loskomen van de direkte controle van de smeris, om zo vervolgens elders in de stad akties uit te kunnen voeren. We hebben toen gediskussieerd over een aantal doelen en de bereikbaarheid ervan. Uit praktische overwegingen hebben we er uiteindelijk voor gekozen om naar het Rokin te

gaan. Vanuit onze zogenaamde 'terugtocht' zouden we via een aantal stegen snel doorsteken naar het Rokin, zodat we een aantal minuten voorsprong op de smeris zouden hebben. Hierdoor hadden we tijd genoeg om onze aktiedoelen aan te pakken: De AMRO-bank, El Al en de Optiebeurs. Om te voorkomen dat iedereen individueel na deze aktie een goed heenkomen zou moeten zoeken (met kans op arrestatie) hebben we gezocht naar een plaats, waar we gezamenlijk konden eindigen. Het werd de universiteit - een plaats die toegankelijk is voor iedereen, en waar zowiezo veel mensen zijn. Terugkijkend op de aktie, is deze grotendeels volgens plan verlopen. Natuurlijk zijn er ook dingen fout gegaan: Uit veiligheidsoverwegingen was een deel van de mensen niet op de hoogte van de plannen, en moest

dus tijdens de demo ingelicht worden. Dit is niet geheel gelukt, daardoor raakten sommige mensen toch nog enigzins in paniek. Ook de onduidelijke situatie op het universiteitsterrein was daarvan het gevolg: Vantevoren was niet duidelijk welk gebouw we in zouden gaan. Daardoor viel de groep alsnog uit elkaar en kon de smeris die gebouwen binnengaan waar weinig mensen zaten (de grote groep in de kantine werd ongemoeid gelaten) en op hen hun frustratie uitleven.

Over dit soort plannen zullen we de komende tijd verder moeten praten en oplossingen vinden.

Het goede van de aktie vonden we dat we doorgezet hadden wat we vantevoren bepaald hadden. Dat het nog steeds mogelijk is om gezamenlijk aktie te voeren op straat, en dat het daarbij gelukt is om arrestaties en gewonden tot een minimum te beperken.

'SHELL' - PROCES

25-8-88

Donderdag 25 augustus moest in Den Haag een kameraad voor de rechter verschijnen op verdenking van slangensnijen bij een Shell-pompstation in Den Haag in de nacht van 4 op 5 juli. Die nacht werden er in Den Haag bij drie Shell-stations slangen gesneden en reservoirs vervuild. Eén van die pompen was die van de gemeente-reiniging; dit om de druk op de gemeente op te voeren om de kontrakten met Shell te verbreken.

Bij een van de andere pompen ontdekte een politiepatrouille (drie smerissen in één wagen) dat er slangen gesneden waren en zagen ze iemand in een lichtgrijs jack wegrennen. Toen ze die achtervolgden kwamen ze J. tegen, die donkere kleren aanhad en handschoenen die naar benzine roken. In zijn binnenzak vonden ze een ongebruikt ijzerzaagje. J. werd afgevoerd naar het politieburo, terwijl via INRAP het hele nederlandse smerissenapparaat voor eventuele acties tegen Shell-pompen gewaarschuwd werd. Toen bleek dat er in Den Haag ook twee andere pompen waren gepakt hebben ze willekeurig twee mensen op een motor aangehouden. Na controle van hun rugzakjes mochten die weer gaan.

J. werd vier dagen vastgehouden in het HvB in Scheveningen. Sinds de brand in het cellenblok van het hoofdburo van Den Haag tijdens Kerst vorig jaar, is dat cellenblok buiten gebruik. In plaats daarvan heeft de smeris nu de beschikking over één vleugel van het HvB in Scheveningen, die is afgescheiden van de rest van het gebouw. Voor verhoor werd J. overdag steeds overgebracht naar het hoofdburo, maar daar had-ie niets te verklaren. Wél heeft hij -onder dreiging van geweld- een speekselproef laten afnemen. Een fout die niet herhaald moet worden: je bent niet verplicht aan je eigen veroordeling mee te werken, dus een speekselproef kan (en moet) je weigeren. Nadat J.'s identiteit via foto's en vingerafdrukken achterhaald was, werd hij na vier dagen vrijgelaten, zonder zelfs voor de rechter-kommissaris geleid te worden. Wel kreeg hij een dagvaarding mee voor 25 augustus.

het proces

Voor het proces waren drie getuige-deskundigen opgeroepen: Marijke Smit van SOMO (stichting onderzoek multinationale ondernemingen) voor het Shell-verhaal en de haagse burgemeester en een wethouder om via hun het zogenaamde anti-apartheidsbeleid van de gemeente aan de kaak te stellen.

De twee laatsten kwamen niet opdagen en de eerste kwam voor niks omdat de rechter haar weigerde te horen. 'Argument' hiervoor was dat de politieke achtergronden pas dan van belang zouden kunnen zijn (wellicht, eventueel enz enz.), als eerst de feiten bewezen waren. Om dezelfde reden werd J. zijn recht op een laatste woord ontnomen, waarna hij de zaal verliet. Terwijl de rechter op deze manier een politieke verdediging onmogelijk maakte, greep de officier van justitie de gelegenheid om zijn reaktionaire praatjes te houden. Zo kon hij niet inzien wat een kleine zelfstandige (de pomphouder) te maken heeft met een politiek systeem aan het andere eind van de wereld, wat sommigen hier niet zo zien zitten. Waarna nog wat gebral over Sandinisten, IRA en Palestijnen volgde. Dit alles mondde uit in een eis van vijf maanden, waarvan drie voorwaardelijk. Dit dan alleen voor 'vernietiging', want de 'openlijke geweldpleging' had de ovj aan het begin van de zitting al uit de aanklacht geschrapt.

Door het weigeren van de getuigedeskundige en het laatste woord komt er op 8 september geen definitieve uitspraak, maar een tussenvonnis. Tenzij de rechter natuurlijk besluit tot vrijspraak wegens gebrek aan bewijs..... Als ze wel overgaan tot een bewezen-verklaring moet er weer tenminste één nieuwe zitting volgen, om 't alsnog te hebben over Shell's smeerslapperijen waar dan ook ter wereld. Een kwestie van lange adem.

Hieronder volgt in ieder geval het verhaal dat J. als laatste woord geschreven had.

procesverklaring

Ik sta hier vandaag terecht op verdenking van openlijke geweldpleging tegen, c.q. vernietiging van een Shell-pompstation. In plaats van mij hadden hier vele anderen kunnen staan. De lijst van acties tegen Shell, waaronder sabotage, wordt met de dag langer: een enkele gemeente probeert, onder de druk van de publieke opinie, de kontrakten met Shell te verbreken, de Wereldraad van Kerken roept op tot een boycot van Shell en door heel Nederland ontdekken mensen de politieke kracht van het ijzerzaagje. Niet alleen in Nederland trouwens, ook in bijvoorbeeld de BRD, Denemarken en Zweden neemt het aantal acties tegen Shell hand over hand toe. Alleen al in Zweden vonden volgens een geheime lijst van Shell zelf, in de periode van juli '86 tot april '88 meer dan vijftig sabotage-acties tegen Shell-pompen plaats.

Natuurlijk vinden deze akties hun legitimiteit in de eerste plaats in de rol die Shell in Zuid-Afrika speelt. Marijke Smit heeft daar al veel over verteld. Daarom zal ik het hier kort houden.

Billiton is een 100% dochter van Shell en opereert in de metaalsektor. In zowel Zuid-Afrika als Namibië dat illegaal bezet wordt door Zuid-Afrika, is ze betrokken bij delving, verwerking en export van een groot aantal mineralen. De zogenaamde wettige bewindvoerder over Namibië is de VN-raad voor Namibië. Deze raad heeft in haar Decreet nr.1 een verbod ingesteld op (ik citeer): "Het zoeken naar, en wegnemen, delven, exporteren, verkopen en distribueren van natuurlijke grondstoffen, gelegen of ontdekt op het grondgebied van Namibië zonder toestemming van de VN-raad voor Namibië." Nederland behoort tot de ondertekenaars van het decreet. Zo maakt Billiton en daarmee Shell zich dus schuldig aan wat zelfs volgens burgerlijke wetten pure grondstoffenroof is.

De Salem-affaire: in januari 1980 zinkt de supertanker Salem voor de westkust van Afrika. Oorzaak is zogenaamd een ontploffing in de machinekamer. Zowel de Amerikaanse eigenaar van het schip als Shell, de eigenaar van de lading, melden het "ongeluk" bij verzekeraar Lloyds. Shell claimt een verlies van 193.000 ton ruwe olie ter waarde van 56 miljoen dollar. Lloyds vertrouwt het zaakje maar half, met name omdat al die olie geen enorme vlek op de oceaan veroorzaakt. Het raadsel waar Shell's olie gebleven is, wordt snel opgelost: die is afgeleverd in de Zuidafrikaanse haven Durban. Vervolgens is het schip gevuld met zeewater en door de bemanning tot zinken gebracht.

Kapitein en eigenaar van het schip worden tot gevangenisstraffen veroordeeld, maar Shell blijft buiten schot. Hoewel deze multinational zich bij de verzekeraar meldde als eigenaar van de lading, is ze dat opeens niet meer als 't op processen aankomt; dan wordt de Rotterdamse zakenman Reidel als stroman naar voren geschoven. Shell ontspringt -hoe kan 't ook anders- de dans.

Gaat het hier alleen nog maar -summer- over olieleveranties, die essentieel zijn voor de instandhouding van het apartheidsregime, ook op andere gebieden draagt Shell bij aan de onderdrukking van de zwarte bevolking van Zuid-Afrika.

Zo produceert Shell-chemie in Zuid-Afrika o.a. ontbladeringsmiddelen, grondstoffen voor napalm en voor gif- en zenuwgassen. Bekend is dat deze wapens door het leger ingezet worden tegen de zwarte bevolking. Logiese konklusie -hoewel niet keihard aangetoond door middel van bijvoorbeeld kontrakten- is dat Shell deze wapens aan het leger levert.

Nog in 1976 liet Shell-chemie weten vierkant achter het apartheidsregime te staan en Zuid-Afrika te steunen om een internationale boycot te kunnen overleven. In een advertentie in dat jaar maakt Shell-chemie bekend 100 miljoen Rand te investeren, citaat: "Deze investering zal ertoe bijdragen het land zelfvoorzienend te maken voor wat betreft essentiële materialen.." (volgt een aantal chemiese producten). En verder: "Onze deelname in Zuid-Afrika's ontwikkeling is onze manier om door middel van daden ons geloof in de 'nation's emerging greatness' te tonen." "We're backing South-Afrika", eindigt de advertentie. In 1985 wordt er nog eens 110 miljoen Rand in de chemie-poot geïnvesteerd. Shell staat nog steeds achter het racistiese regime, al moeten de advertenties die Shell nú laat plaatsten, ons anders doen geloven. Dat wil zeggen, de zogenaamde anti-discriminatie-advertenties in de liberale kranten. Want de personeelsadvertenties staan als vanouds in de konservatieve kranten. Op je personeel moet je kunnen rekenen...

Shell's aanwezigheid in Zuid-Afrika staat niet op zichzelf. Het is niet toevallig dat Shell dáár zit, waar het bewind zorgt voor uiterst gunstige voorwaarden voor een ongebreidelde uitbuiting van zwarte arbeidskrachten en dus zo groot mogelijke winsten. Het is logies dat Shell in ruil daarvoor, door haar economiese activiteiten in Zuid-Afrika, zorgt voor een gegarandeerd voortbestaan van het voor haar zo winstgevende apartheidsregime.

Net zo min als de aanwezigheid van Shell in Zuid-Afrika op zichzelf staat, staat de strijd voor bevrijding van het volk voor Zuid-Afrika op zichzelf. De tegenstellingen, die we in Zuid-Afrika als onder een vergrootglas waarnemen en die daar een explosief mengsel hebben gevormd, zijn dezelfde tegenstellingen die overal ter wereld het leven (en sterven) van mensen bepalen.

In Zuid-Afrika is het de blanke elite die zichzelf en het westen

verrijkt ten koste van de zwarte bevolking, die uitgesloten is van het bezit en de controle over natuurlijke rijkdommen en produktiemiddelen.

Wereldwijd zijn het de VS, West-Europa en Japan, die een vernietigingspolitiek voeren tegenover Afrika, Latijns-Amerika en Azië. Via multinationals, instellingen als IMF en Wereldbank hebben de westerse landen die drie continenten in een uiterst winstgevend worggreep. Politiek economiese ontwikkelingen dáár (in de drie continenten) worden afhankelijk gesteld van de behoeften van het westen. Met name het IMF speelt daarin een cruciale rol. Leningen aan landen in de zogenaamde 'derde wereld' worden aan voorwaarden verbonden die tot doel hebben een gunstig investeringsklimaat voor westerse bedrijven te scheppen. In de praktijk komt dit neer op een drastiese verslechtering van de levensomstandigheden van de plaatselijke bevolking.

Tegelijkertijd moeten westerse investeerders gelokt worden met projekten (gefinancierd met leningen van de Wereldbank) die hen in staat stellen de grondstoffenroof uit de 'derde wereld' versterkt door te zetten. Deze racistiese politiek heeft ertoe geleid, dat vanaf 1983 de netto kapitaaltoevoer vanuit het westen veruit overtroffen wordt door de afbetaling van schulden en rentes door de 'derde wereld'-landen. Zo financiert de 'derde wereld' de westerse economieën.

Nauw verbonden met deze economiese politiek is de door de westerse heersers opgelegde bevolkingspolitiek. Net zoals de mythes over natuurrampen, onderlinge twisten tussen zwarte volkeren en mismanagement door zwarte leiders moeten verhullen dat de ellende in de drie continenten een gevolg is van een bewust gevoerde politiek, het zo moet de mythe dat de honger en armoede een gevolg zijn van overbevolking verhullen dat de werkelijke oorzaak de overmatige konsumptie in het westen is.

Zo verbruikt de VS, waar minder dan 5 % van de wereldbevolking woont, meer dan 30% van de grondstoffen. De 75% die in de 'derde wereld' woont, verbruikt slechts 10% van alle grondstoffen.

Op basis van deze overbevolkingsmythe wordt het opzetten van geboortebeperkingsprogramma's als voorwaarde gesteld voor het verkrijgen van leningen van de wereldbank. Gevolgen zijn o.a. gedwongen sterilisaties en het dumpen van in het westen verboden voorbehoedsmiddelen in de 'derde wereld' en het uitvoeren van mediese experimenten op vrouwen uit de 'derde wereld'.

Een ander aspect van deze bevolkingspolitiek vormen de gedwongen deportaties van complete be-

volkingsgroepen, vaak naar gebieden waar niet voldoende middelen van bestaan voorhanden zijn.

Zo kocht Shell in Natal (ZA) 7000 hektare landbouwgrond om er een bosbouwprojekt te beginnen. De ongeveer 250 zwarte boerengezinnen die in het gebied werkten werden met behulp van het leger gedeporteerd naar het thuisland Kwazulu: geen land, geen werk, geen eten. In Peru doet Shell proefboringen naar olie in een zeldzaam natuurgebied. Verschillende inheemse volkeren worden hierdoor in hun bestaan bedreigd.

Frantz Fanon schreef in 1961 in zijn boek 'De verworpenen der aarde':

"Europa heeft zich heel concreet en mateloos volgevreten met het goud en de grondstoffen van de koloniale landen: Latijns-Amerika, China, Afrika. Vanuit die continenten, onder wier ogen Europa vandaag zijn toren van weelde opbouwt, vertrekken sinds eeuwen diamanten en petroleum naar datzelfde Europa, zijde en katoen, hout en 'koloniale' waren. Europa is letterlijk de schepping van de Derde Wereld. De rijkdommen waarin het stikt, zijn de onderontwikkelde volken ontstolen. De havens van Nederland, de dokken van Bordeaux en Liverpool, die gespecialiseerd waren in de slavenhandel, ontleen hun faam aan de miljoenen gedeporteerde negers."

Nog steeds is het westen afhankelijk van de natuurlijke rijkdommen en arbeidskracht van de 'derde wereld' en zal dat altijd blijven. Om van de permanente beschikking over die grondstoffen en arbeidskracht verzekerd te zijn, is het nodig de bevolking van die landen in een ijzeren greep te houden, die greep zelfs te versterken. De aard van de uitbuiting blijft gelijk, alleen de vorm wordt aangepast aan de eisen van het zich kontinu veranderende kapitalistiese systeem. Dat geldt niet alleen voor de 'derde wereld', maar ook voor het westen. Het zou te ver voeren de oorzaken van de economiese crisis die zich eind jaren '60 begon af te tekenen, hier uitvoerig te behandelen.

Wél van belang is dat die crisis geleid heeft tot een aantal samenhangende maatregelen, die we kunnen vatten onder het begrip herstrukturering, dat wil zeggen een fundamentele reorganisatie van arbeid en produktie op wereldschaal. Konsekwentie van die herstrukturering vormt de verscherping van zowel de noord-zuid tegenstelling, als de tegenstellingen binnen de westerse wereld.

Beperken we ons tot Nederland, dan zien we o.a. drastiese verlagingen van uitkeringen, ontmanteling van de gezondheidszorg, massa-ontslagen en flexibilisering

van de arbeid om hogere produktie tegen lagere kosten te realiseren. En, om de ellende en de onvrede die deze maatregelen tot gevolg hebben beheersbaar te houden, zien we op politiek niveau een verscherpte controle en repressie (legitimatieplicht, Europees paspoort, oprekken art. 140...).

Deze politiek brengt nieuwe legitimeringsproblemen met zich mee voor de heersers. De legitimatie van de bestaande orde, die haar materiële basis lange tijd vond in de relatief hoge levensstandaard, is aan het wankelen gebracht, en moet in toenemende mate op het ideologische niveau hersteld worden door middel van mythe-vorming: de mythe dat werklozen luie profiteurs zijn, de mythe dat iedereen moet inleveren, de mythe dat buitenlanders naar Nederland komen om uit de staatsruif te eten, de mythe dat Nederland tolerant maar vol is, de mythe van het cellentekort.

Op basis van mythes als deze wordt een klimaat geschapen, waarin de meest botte en reactionaire maatregelen doorgevoerd kunnen worden. Het racistiese en mensverachtende vluchtelingenbeleid is daar wel een heel duidelijk voorbeeld van. Tegelijkertijd worden op deze manier fascistiese, racistiese en sexistiese tendenzen versterkt en gemobiliseerd, waardoor de aandacht afgeleid wordt van de werkelijke problemen, en de maatschappelijke onvrede gekanaliseerd wordt en systeembevestigend in plaats van systeembedreigend gaat functioneren.

Aan de andere kant wordt voor een groeiende groep mensen duidelijk dat ze van dit systeem niets anders te verwachten hebben dan toenemende verarming, individualisering en ontmenselijking. En dat de structuren die daarvoor verantwoordelijk zijn, dezelfde zijn die in de derde wereld zorgen voor toenemende uitbuiting en onderdrukking. Het bewustzijn neemt toe dat strijd om bevrijding dáár nauw verbonden is met strijd om bevrijding hier, en structureel dezelfde is. Werkelijke bevrijding kan alleen internationaal bevochten worden.

Het ANC zegt hierover:

"Het Zuidafrikaanse volk strijdt om zich op nationaal niveau te bevrijden van racistiese en koloniale uitbuiting en onderdrukking. In dat proces staat het tegenover het internationale imperialisme. Door Zuid-Afrika te bevrijden verzwakken we het internationale imperialisme en dragen we bij tot de wereldwijde anti-imperialistiese strijd. Door onze strijd te steunen bevordert je in feite je eigen strijd, omdat wij in zekere zin jouw strijd voeren in dit deel van de wereld. Onze strijd is daarom jouw strijd.

We zijn ons ervan bewust dat wij de zwaarste last moeten dragen. Daartoe zijn we bereid. Wat we zeggen is dat solidariteit met onze strijd nu belangrijker is dan ooit. In deze geest van internationalisme vragen we je om je inspanningen te verdubbelen, temeer daar ons volk de wapens heeft opgenomen. Het heeft je steun nodig. Het rekent op jou."

African National Congress
"Solidariteit is
internationalisme"

In dit licht moeten de acties tegen bedrijven als Shell gezien worden.

Juist omdat de wereldwijde uitbuiting, onderdrukking en vernietiging hun wortels hier in het westen hebben, is de strijd hier van doorslaggevend betekenis. Werkelijke bevrijding, economiese onafhankelijkheid en zelfbeschikking van de drie kontinenten kunnen pas gerealiseerd worden als de structuren die dat in de weg staan ook hier gebroken worden.

Wat we op dit moment zien, is de opkomst van een politieke beweging die dat belang ziet, en dat bewustzijn steeds sterker weet te verbinden met politiek handelen. In die zin krijgt het bevrijdingsproces ook hier steeds meer gestalte.

De ontwikkelingen na de invallen en arrestaties van 11 april in Amsterdam, waarbij zogenaamd de RARA uit de anonimiteit zou zijn gehaald, laten zien dat het verzet zich niet in een hoek laat drukken. Niet door een briesende Korthals Altes, niet door een wild om zich heen slaand LCT. Repressie stopt geen verzet, het wakkert 't aan.

Tenslotte nog dit: de rechters zitten hier onder het portret van Trix, koningin der Nederlanden, in wier naam zij zogenaamd recht spreken. In 1971, toen haar moeder nog koningin was, leverde die een financiële bijdrage aan het anti-racisme fonds van de Wereldraad van kerken. Dat leverde woedende reacties op van de in Zuid-Afrika wonende Nederlanders. De Zuidafrikaanse Financial Gazette reageerde: "De ironie wil dat het grootste deel van de rijkdommen van de Nederlandse koninklijke familie oorspronkelijk afkomstig is van koloniale uitbuiting." Dat is nog zwak uitgedrukt.

Vóór de Tweede Wereldoorlog had Wilhelmina een meerderheidsbelang in de Koninklijke Nederlandse Petroleum Maatschappij, de nederlandse tak van Shell. Op dit moment bezit Beatrix ongeveer 12,5 miljoen aandelen Koninklijke Olie. Aangezien Shell 257 miljoen aandelen heeft uitstaan tegen een officieel kapitaal van 80 miljard gulden, betekent dat dat Trix 5% van alle aandelen in haar bezit heeft, en zo profiteert van de apartheid in Zuid-Afrika.

Tegelijkertijd is dit proces met dat gegeven geworden tot een zeldzaam duidelijk voorbeeld van klassejustitie, waarin definitief wordt afgerekend met de mythe van de onafhankelijke rechtspraak.

**VRIJHEID VOOR DE POLITIEKE
GEVANGENEN !
LIEFDE EN KRACHT VOOR RENE !**

VERVOLG PROCESBIJDRAGE VAN MARIJKE SMIT ALS GET DE EKONOMIESE BELANGEN VAN DE KONINKLIJKE/SHELL GROEP IN ZUID- AFRIKA

Het belang van olie voor Zuid-Afrika

Zuid-Afrika is bijzonder rijk aan grondstoffen, maar bezit nauwelijks of geen eigen olievelden. Toch heeft het land olie nodig om de economie draaiende te houden en het leger en de politie te laten functioneren. Jaarlijks moet Zuid-Afrika ca. 2/3 van haar brandstofbehoefte, ofwel zo'n 14 miljoen ton ruwe olie, importeren.

Olie is duidelijk Zuid-Afrika's achilleshiel. Dat heeft de Verenigde Naties (VN) ook ingezien. De Algemene Vergadering van de VN heeft de lidstaten herhaaldelijk opgeroepen tot een olieembargo tegen Zuid-Afrika. Er is dus sprake van een zgn. 'vrijwillig olie-embargo' op internationaal gebied. Tot een verplicht internationaal olie-embargo, d.w.z. goedgekeurd door de veiligheidsraad van de VN, is het tot op heden niet gekomen. Wel hebben de meeste olie-exporterende landen zelf als beleid dat hun olie niet in Zuid-Afrika terecht mag komen. Veel landen hebben wetgeving aangenomen op het gebied van het olie-embargo.

Ondanks het 'vrijwillige olie-embargo' blijft er olie naar Zuid-Afrika stromen. Het in Amsterdam gevestigde Shipping Research Bureau (SRB) ontdekte dat tussen 1979 en 1982 maar liefst 23 Shell-tankers in totaal 4,5 miljoen ton ruwe olie naar Zuid-Afrika vervoerden. Daarmee was Shell verreweg de grootste olieleverancier. Vanaf 1982 is Shell - vanwege de negatieve publiciteit - meer op de achtergrond betrokken bij de olieleveranties aan Zuid-Afrika.

De president-direkteur van de Koninklijke/Shell Groep, Van Wachem, geeft toe dat Shell South Africa, een 100% Shell-dochteronderneming, nog steeds ruwe olie invoert. Hij zegt alleen niet te weten waar Shell South Africa de olie vandaan haalt.

Shell's leveranties aan leger en politie in Zuid-Afrika

Shell South Africa zorgt er niet alleen voor dat er ruwe olie in Zuid-Afrika terechtkomt, maar ook dat de Zuidafrikaanse markt wordt voorzien van allerlei olieprodukten. Samen met British Petroleum is Shell eigenaar van SA-

PREF (South African Petroleum Refineries), de grootste raffinaderij van het land (210.000 vaten per dag). SAPREF verwerkt de ruwe olie tot benzine, LPG, dieselolie, kerosine, stookolie en andere olieprodukten.

Shell South Africa verkoopt de olieprodukten niet alleen aan burgers, maar ook aan het Zuidafrikaanse leger en de politie. Zij gebruiken dagelijks ca. 30.000 vaten olieprodukten, waarvan Shell er ongeveer 5000 levert. Op grond van de Zuidafrikaanse wetgeving moet Shell, zolang zij in het land aanwezig is, ook aan de strijdkrachten en de politie leveren. Shell lijkt daar ook niet erg mee te zitten. De Bruyne, thans voorzitter van de Raad van Commissarissen van de Koninklijke/Shell Groep, zei - toen hij nog president-direkteur was - dat Shell zowel aan scholen als aan het leger en de politie in Zuid-Afrika levert. Alsof het leger en de politie niet met harde hand apartheid in stand proberen te houden. Alsof de Zuidafrikaanse strijdkrachten Namibië niet - in strijd met het volkenrecht - bezet houden. Alsof

UIGE DESKUNDIGE IN HET ZGN. 'RARA-PROCES'

diezelfde strijdkrachten niet regelmatig aanvallen op Zuid-Afrika's buurlanden uitvoeren. Alsof dat niet allemaal mede mogelijk wordt gemaakt door Shell.

Shell doet meer dan hetgeen verplicht is gesteld door het apartheidsregime. Werknemers van Shell South Africa die in een Zuidafrikaans strijdmachtonderdeel moeten dienen, krijgen van Shell bijvoorbeeld een aanvulling op hun wedde tot het normale loonnivo. Het Afrikaans Nationaal Congres (ANC), de belangrijkste bevrijdingsbeweging van Zuid-Afrika, is uitermate verbolgen over deze vrijwillige vorm van samenwerking: Shell betaalt immers de militairen die de zwarte bevolking op bloedige wijze onderdrukken.

Shell's andere activiteiten in Zuid-Afrika

De totale investeringen van Shell in Zuid-Afrika worden op ruim f1,5 miljard geschat. Shell South Africa is winstgevend. De omzet bedraagt ongeveer f3 - 4 miljard per jaar. Toch zijn de activiteiten van Shell in Zuid-Afrika van groter belang voor het apartheidsregime, dan voor de Koninklijke/Shell Groep: slechts 2% van Shell's wereldomzet wordt in Zuid-Afrika behaald.

Shell heeft in Zuid-Afrika niet alleen belangen in de invoer, verwerking en distributie van olie en olieprodukten, maar o.m. ook in kolen, metalen, chemikaliën en bosbouw. (Hieronder zal ik alleen op de kolenbelangen verder ingaan.)

Shell delft en exporteert Zuidafrikaanse kolen. Dat is van groot belang voor de Zuidafrikaanse economie. Qua volume is de export van steenkolen het belangrijkste exportprodukt van Zuid-Afrika. Wat deviezen betreft komt de kolenexport op de 2e plaats, na goud. Het belang hiervan voor het apartheidsbewind ziet Shell goed in: "As South Africa's second largest exporter of coal through RBCT (Richard Bay Coal Terminal), it (= Shell South Africa's coal division) contributed significantly to the foreign exchange earnings of the country." (Shell South Africa Business Report 1985, p.27)

Voor nu steeds meer landen, waaronder de Verenigde Staten, Frankrijk en Denemarken, hun grenzen sluiten voor Zuidafrikaanse kolen, is het voor het apartheidsregime essentieel dat een wereldwijd opererend concern als Shell de export van Zuidafrikaanse kolen verzorgt.

Moet Shell in Zuid-Afrika blijven?

Shell is al meer dan 70 jaar actief in Zuid-Afrika. Het concern heeft de hele opbouw van het huidige apartheidsstelsel van nabij meegemaakt. Jarenlang liet Shell niets blijken van eventuele bezwaren. Integendeel. Toen iedereen al lang sprak over embargo's, sancties, boycots en desinvesteringen,

adverteerde Shell nog met de tekst: "We're backing South Africa." (rand Daily Mail, 27-1-'76). Nu adverteert Shell met teksten tegen apartheid. Rechtvaardigt dat het feit dat Shell nog steeds in Zuid-Afrika zit? Nee, natuurlijk niet. De economische activiteiten van Shell in Zuid-Afrika maken het voortbestaan van het apartheidsregime mede mogelijk. Dat is heel wat belangrijker dan Shell's al dan niet fraaie woorden.

Dat Shell zich uit Zuid-Afrika moet terugtrekken om de vernietiging van het apartheidssysteem naderbij te brengen, is een mening die gedeeld wordt door het Zuidafrikaanse verzet, waaronder het ANC, het Verenigd Demokraties Front (UDF), de Zuidafrikaanse Raad van Kerken en COSATU (Congres of South African Trade Unions) - de grootste Zuidafrikaanse vakbondsfederatie -, en anti-apartheidsactivisten over de hele wereld.

In mei van dit jaar bezocht James Motlatsi, voorzitter van de grootste Zuidafrikaanse vakbond, de bij COSATU aangesloten mijnwerkersbond NUM (National Union of Mineworkers), de aandeelhoudersvergadering van Shell in Den Haag. Hij zei onder meer: "Shell steunt het regime met olieleveranties. Tegelijkertijd weigeren ze de democratische organisaties te rekenen. Shell moet zich terugtrekken. Alleen dat is een stap in de goede richting." (De Volkskrant, 11 mei 1988). Hij vertelde dat Shell het mikpunt zal worden van de Zuidafrikaanse vakbeweging. Dat is geen zinsverwonderlijk, enerzijds omdat Shell het apartheidssysteem met haar economische activiteiten mede in stand houdt en anderzijds omdat er voortdurend arbeidsconflicten zijn tussen Shell South Africa en de Zuidafrikaanse vakbonden.

In meer dan tien landen wordt vanaf 1986 actie gevoerd om Shell te bewegen zich uit Zuid-Afrika terug te trekken en alle banden met het land te verbreken. Deze campagne heeft een breed draagvlak: anti-apartheidsorganisaties, vakbonden, kerkelijke groeperingen, politieke partijen, consumentenorganisaties, vrouwenorganisaties, enz. Elementen van de campagne zijn onder meer:

- een boycot van Shell-produkten door individuen en grootverbruikers, waaronder gemeenten;
- het afstoten van Shell-aandelen door individuele en institutionele beleggers.

Vanzelfsprekend wordt er ook in Nederland actie gevoerd om Shell ertoe te bewegen zich uit Zuid-Afrika terug te trekken. In Nederland heeft de Koninklijke/Shell Groep immers haar thuisbasis: het concern is voor 60% Nederlands en voor 40% Brits. In Den Haag staat het internationale hoofdkantoor, waar de beslissing over het al dan niet in Zuid-Afrika blijven, wordt genomen. Op het Koninklijke

Shell Laboratorium Amsterdam (KS-LA) is de helft van de 86 patenten die Shell in 1984 in Zuid-Afrika heeft laten deponeren ontwikkeld. Een deskundige van Bil-liton Research in Arnhem heeft in 1986 enkele maanden in Shell's Perringmijn in Zuid-Afrika gewerkt om het opstarten van die zink/

loodmijn te begeleiden. Hij nam ook werk mee terug naar de Arnhemse vestiging van deze Shell-dochter. In de Rotterdamse haven komen nog steeds regelmatig Zuidafrikaanse Shell-kolen aan.

Ik noem slechts twee voorbeelden van acties in Nederland:
1. Onlangs hebben 48 Nederlandse gemeenten, waaronder Amsterdam, zich uitgesproken voor het vertrek van Shell uit Zuid-Afrika.
2. Van Wachem, president-directeur van de Koninklijke/Shell Groep, kreeg geen ere-doktoraat van de Technische Universiteit Delft, vanwege Shell's rol bij de instandhouding van apartheid.

Het baart Shell zorgen dat steeds meer individuen en organisaties zich tegen haar aanwezigheid in Zuid-Afrika keren. Shell heeft een tegenstrategie laten uitstippelen door Pagan Inter-

national, een Amerikaanse instelling. Pagan International adviseerde Shell te proberen een wig te drijven in de geledingen van de anti-apartheidsaktivisten. Vooral kerkelijke organisaties moesten op een speciale manier worden benaderd om hen los te weken van de andere aktievoerders. Shell probeert dit advies op te volgen.

Voor alle mensen die daadwerkelijk mee willen helpen een einde te maken aan het apartheids-systeem door Shell (en andere ondernemingen) ertoe te bewegen zich uit Zuid-Afrika terug te trekken, is het van belang die verdeeldheid niet te laten ontstaan. Misschien zei de eerder genoemde James Motlatsi bij zijn bezoek aan Nederland daarom wel dat hij begrip kan opbrengen voor de akties van RaRa: "Wij steunen geen sabotage. Maar tegelijkertijd zeg ik niet dat de mensen die tankstations in brand steken, moeten worden gestraft. Want die mensen zijn kwaad. En die boosheid is begrijpelijk. Als Shell zich anders opstelt, worden er geen tankstations platgebrand. Het mogen dan illegale akties zijn, maar daarbij moet je niet de motieven uit het oog verliezen." (De Volkskrant, 11 mei '88).

John R. Wilson, de topman van Shell South Africa, bracht op 22 en 23 juni van dit jaar een geheim bezoek aan Nederland. Een journalist van het dagblad Trouw prikte Wilson's verhaal door dat het vertrek van Shell uit Zuid-Afrika geen noemenswaardige gevolgen zou hebben. Wilson moest het volgende toegeven: "Voor Shell Zuid-Afrika zou het een groot verschil uitmaken of we deel uitmaken van de enorm machtige Shell-familie of dat we onderdeel zijn van een Zuidafrikaanse groep. We zouden alle voordelen verliezen die een internationale maatschappij als Shell met zich meebrengt." (Trouw, 24 juni '88). Een beter argument voor de noodzaak tot vertrek had deze Shell-topman nauwelijks kunnen geven.

Shell moet niet alleen uit Zuid-Afrika vertrekken, omdat Shell's belangen in Zuid-Afrika van grote en strategische waarde zijn voor het apartheidsbewind, maar ook vanwege de voorbeeldfunctie die de onderneming zou kunnen vervullen. Als de Koninklijke/Shell Groep, de op een na grootste onderneming ter wereld (gemeten naar omzet, Fortune, 25-4 en 1-8 1988), vertrekt, zullen er vele andere ondernemingen volgen. Frene Ginwala, de oliespecialiste van het ANC, zegt het als volgt: "As Nelson Mandela is the symbol of all political prisoners in South Africa, the Royal Dutch/Shell is the symbol of all Western multinational corporations with interests in South Africa. As the release of Nelson Mandela won't be an isolated event, the departure of Shell will be followed by many other multinational corporations." (internationale bijeenkomst te Amsterdam, 24-1-1987).

ZUID-AFRIKA EN DE SADCC-LANDEN

Het apartheidsregime onderdrukt niet alleen de eigen bevolking, maar destabiliseert ook zijn buurlanden.

Angola, Mozambique, Botswana, Tanzania en Zambia werden daarom wel de frontlijnstaten genoemd.

Zij grensden namelijk aan Zuid-Afrika en het Rhodesië van Ian Smith, twee landen met witte minderheidsregimes, die trachtten hun buurlanden militair en economisch schade te berokkenen. Sinds Zimbabwe onafhankelijk is, is ook de frontlijn opgeschoven. Vanaf die tijd, 1980, wordt meestal gesproken over de SADCC-landen. SADCC staat voor Southern Africa Development Coordination Conference (Conferentie voor ontwikkelingscoördinatie van Zuidelijk Afrika). Er behoren 9 landen toe, de bovengenoemde en Lesotho, Malawi en Swaziland. Zij ondertekenden de verklaring getiteld: "Zuidelijk Afrika: naar economische bevrijding" en een aktieprogramma. SADCC streeft vermindering van de economische afhankelijkheid van de regio ten opzichte van Zuid-Afrika en naar verbetering van de regionale samenwerking. Het is tekenend dat de derde SADCC-conferentie, die in januari 1983 in Maseru, de hoofdstad van Lesotho, werd gehouden kort na een aanval van Zuid-Afrikaanse troepen plaatsvond. Daarbij werden 30 leden van het ANC en van de ondergrondse, Zuid-Afrikaanse vakbond SACTU (South African Congress of Trade Unions) en 12 burgers vermoord.

Economische overheersing door Zuid-Afrika

Vanaf het begin van de koloniale periode is de hele Zuidelijk Afrikaanse regio in economisch opzicht afhankelijk van Zuid-Afrika. Zo heeft het spoorwegnet zich vanuit Zuidelijk-Afrika uitgebreid en is daar altijd afhankelijk van gebleven. In Zuid-Afrika geproduceerde goederen werden naar buurlanden geëxporteerd, terwijl mineralen en trekarbeiders werden ingevoerd. In 1982 waren er altijd nog 300.000 Afrikaanse trekarbeiders uit de buurlanden werkzaam in Zuid-Afrika, voornamelijk in de mijnen. Veel grote Zuid-Afrikaanse ondernemingen, waaronder de Anglo American Corporation, hebben op grote schaal geïnvesteerd in die landen.

In de jaren '60 probeerde premier Verwoerd een Zuidelijk Afrikaans Economische Gemeenschap op te richten. Zuid-Afrika en het toenmalige Rhodesië moesten de kern vormen, waaromheen een aantal zwarte staten onder Zuid-Afrikaanse hegemonie gegroepeerd zou worden. Later streefde Zuid-

Afrika naar een zogenaamde "Constellation of States", een samenwerkingsverband van staten. De onafhankelijkheid van Zimbabwe en de oprichting van SADCC gooide dit plan in duigen.

Zuidafrikaanse ontwrichtingspolitiek

In 1982 was het duidelijk geworden dat Zuid-Afrika een gecoördineerde ontwrichtingspolitiek met betrekking tot de regio voert. De tactiek verschilt van land tot land. Er zijn verschillen in de mate van toepassing van militaire, economische en politieke pressiemiddelen. Met name tegen Angola wordt vaak voor direct geweld gekozen.

De economische ontwrichting wordt onder meer bewerkstelligd door aanvallen van het leger op de spoorweglijnen, havens, mijnen en brandstofopslagplaatsen van de buurlanden. Paul Jordan, een onderzoeker bij het instituut voor Mijnbouwonderzoek in Harare heeft becijferd dat door de Zuid-Afrikaanse agressie tegen mijnbouwinstallaties in Angola en Mozambique voor \$ 100-200 miljoen is vernietigd. Bovendien konden beide landen daardoor voor 4,5 miljard dollar minder aan mineralen produceren. Dat zijn gigantische, als men zich bedenkt dat het Bruto Binnenlands Produkt (BBP) van Angola ongeveer

\$ 4 miljard en dat van Mozambique \$1,7 miljard (1983) bedraagt ! De extra vervoerskosten die gemaakt moeten worden door de sabotage van de meest economische exportroutes worden voor Zimbabwe en Zambia grofweg op \$ 33 miljoen per jaar geschat door Jourdan.

Steeds vaker worden aanslagen op leden en functionarissen van het Afrikaanse Nationale Congres (ANC), de bevrijdingbeweging van Zuid-Afrika, en op vluchtelingen in SADC-landen gepleegd. Ook aanhangers van de South West African People's Organisation (SWAPO), de bevrijdingsbeweging van Namibië, in vluchtelingenkampen in Angola zijn niet veilig voor de Zuidafrikaanse agressie.

Ondanks het feit dat Angola niet rechtsstreeks aan Zuid-Afrika grenst, heeft dit land het meeste te lijden onder het geweld van het apartheidsregiem. Angola heeft te kampen gehad van invallen van het Zuidafrikaanse leger, bestaande uit duizenden manschappen. Er is sprake van korte bliksemaanvallen, grootscheepse verrassingsaanvallen van grondtroepen, gesteund door bommenwerpers, en permanent door Zuid-Afrika bezette gebieden. Er vielen vele slachtoffers, vooral onder de burgerbevolking. Honderdduizenden Angolezen moesten vluchten. De Angolese regering werd gedwongen een groot gedeelte van de begroting (50 % in 1981), bestemd voor de sociale en economische weder-

opbouw, te besteden aan defensie- en veiligheidsdoeleinden.

Zuid-Afrika steunt de rebellenbeweging UNITA in Angola en MNR of RENAMO in Mozambique. Beide bewegingen worden door Zuid-Afrika als onafhankelijk voorgesteld, maar kunnen in feite alleen bestaan door de Zuidafrikaanse steun. De MNR staat onder bevel van het Zuidafrikaanse leger en wordt bevoorrad en geleid vanuit bases in Noord-Transvaal.

De MNR heeft de verantwoordelijkheid opgeëist van een aantal aanslagen op economische doelen, zoals op de oliepijpleiding Beira-Mutare en weg- en spoorwegverbindingen in Zimbabwe; aanslagen die precies passen in de Zuid-Afrikaanse ontwrichtingspolitiek.

Zuid-Afrika heeft bombardementen op Mozambique uitgevoerd. In Zimbabwe komt de militaire agressie van Zuid-Afrika vooral tot uiting in akties: sabotage, bomexplosies en aanslagen op personen. Ook in Zambia opereert Zuid-Afrika liefst niet te openlijk. De voedseldistributie, het vervoer en dergelijke worden gehinderd door landmijnen, gelegd door Zuidafrikaanse agenten en hun handlangers. Ook in Lesotho, Swaziland en Botswana voert Zuid-Afrika economische en militaire destabiliseringsakties uit.

Van groot belang voor de hele regio is natuurlijk de illegale bezetting van Namibië door Zuid-Afrika, die nu al jaren

duurt. In Oktober 1966 eindigde de VN het mandaat van Zuid-Afrika. In 1969 verklaarde de Veiligheidsraad de Zuidafrikaanse bezetting onwettig en riep het land op zich onmiddellijk terug te trekken. Deze oproep werd in 1971 bevestigd door het internationale Gerechtshof in Den Haag. Zuid-Afrika heeft zich hier niets van aangetrokken en is tot nu toe gebleven. De zwarte bevolking en de bevrijdingsbeweging SWAPO worden onderdrukt. Het Zuidafrikaanse bezettingsleger bestaat uit ongeveer 100.000 manschappen. In 1984 sloten Zuid-Afrika en Mozambique het zogenaamde Nkomati-akkoord, dat een einde moest maken aan de onverklaarde maar feitelijk woedende oorlog. Dat is niet gelukt. De agressie tegen Mozambique is doorgegaan. Het vliegtuig van president Samora Machel is vrijwel zeker door de Zuidafrikanen neergehaald. Momenteel zijn er besprekingen gaande tussen onder meer Zuid-Afrika en Angola om de kwestie Namibië op te lossen en een einde te maken aan de aanvallen op Angola. Gezien de destabiliserende rol van Zuid-Afrika in de regio is het uitsers onzeker of dat echt zal lukken.

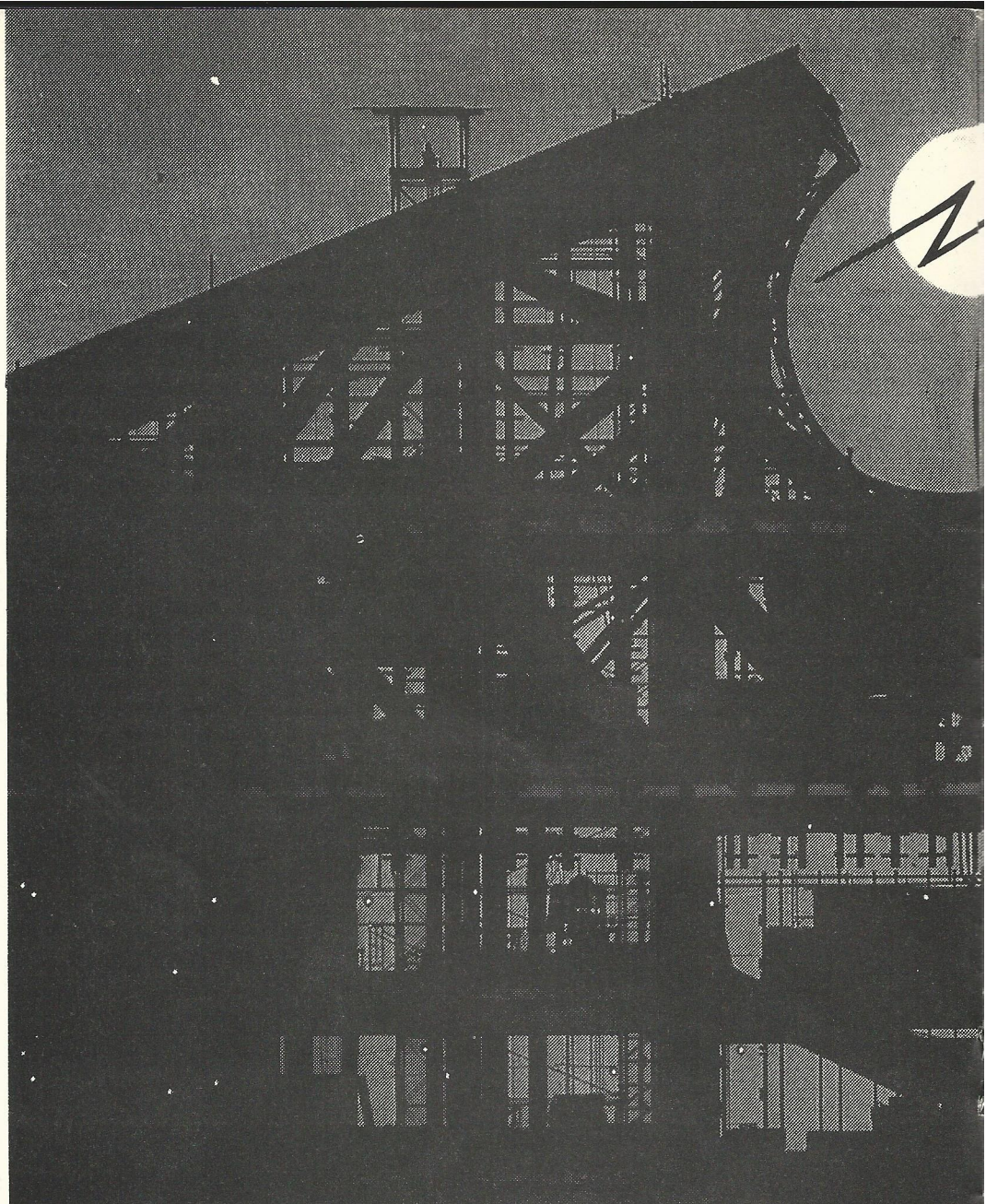

10 jaar HOTEL BOSCH

Toen Hotel Bosch op 4 september 1978 gekraakt werd, was niemand van kraakgroep DE LOPER er ook van overtuigd dat het behouden zou blijven. Het gebouw stond op de nominatie voor sloop. Projektontwikkelaar Nolke van de Meer had blijkbaar goed in de gaten hoeveel interesse er bestond de city als een olievlek te verspreiden over de aan de city grensende wijken. Van de Meer met z'n exploitatiemaatschappij 't Meenink gaf voor dat hotelgigant Sephi uit Frankrijk er wel een nieuw zgn. Low Budget hotel wilde neerzetten. Deze plannen deden de Westland Utrecht Hypotheekbank (WUH) besluiten 4,5 miljoen hypotheek beschikbaar te stellen voor de ontwikkeling en realisatie van het projekt, alsmede voor aankoop van vervangende huisvesting voor de toenmalige bewonersters. Tijdens de onderhandelingen werd overeengekomen dat de groep duizend gulden huur zou gaan betalen voor twee gelijkwaardige panden. Deze huurprijs werd echter door Boers, een vriendje van Van de Meer in Veenendaal, afgeplakt toen de kontrakten getekend moesten worden. Het idee was de huurprijs nog nader overeen te komen, want duizend gulden was toch wel erg weinig, aldus zaakgelastigde Boers. Nolke bleek onbereikbaar. Er werd een affiesje gemaakt: HOTEL BOSCH IS BELAZERD. De zaak groeide na 1½ jaar naar een klimaks die, eigenlijk volgens iedereen, tot een ontruiming zou leiden.

Van Van de Meer is nooit meer iets anders vernomen dan geruchten; hij is ver weg en heeft veel geld meegenomen van ondermeer de WUH en de RABO. Vast staat alleen, dat hij z'n vrouw direktrice heeft gemaakt. Zij is echter door de hele affaire een paar jaar tot niets bereid geweest m.b.t. de zaken van 't Meenink! Enige jaren geleden begon ze weer wat realiteitszin te krijgen en heeft ze de twee panden die bedoeld waren voor de vervangende huisvesting verkocht en onlangs heeft ze via de rechter gevraagd alle bezittingen op haar naam te zetten: mw. Meeuwsen. Nolke heeft helemaal afgedaan.

Maar ook de rol van de bank wil ik in 't kort aanstippen: de Westland heeft in de loop van de jaren zeventig en begin jaren tachtig enorm veel zgn. giraal geld geproduceerd door het afgeven van tientallen duizenden hypotheeken. De bank ging er daarbij van uit dat al dat geld bestond in de vorm van het onroerend goed van de klanten. Maar een bank heeft ook verplichtingen wat betreft het voorhanden hebben van liquide middelen (leest: harde munt) en een bepaalde verhouding moet gewaarborgd blijven. Dat bleek niet het geval en de bank dreigde failliet te gaan. Gezien het enorme aandeel van de bank in de bouw- en zakenwereld mocht dat niet gebeuren en sprongen twee enorme giganten in de bres om de leegloop te stuiten: Nationale Nederlanden en het Algemeen Burgelijk Pensioenfonds. Tot drie keer toe dienen deze bedrijven de WUH een financiële injectie toe om de nederlandse ekonomie een enorme crisis te besparen. Het duo komt achter de schermen met een ultra-goed idee: schuif alle niet-rendabele projekten maar in de stroppenpot, zodat de foute zaken op

HOTEL BOSCH

de belastingbetaler verhaald kunnen worden. Deze combinatie van maatregelen, naast personeelsinkrimping en nauwkeuriger toetsing van nieuwe projekten, redt de WUH, helaas, van een faillissement.

Voor ons blijft de vraag waar we nu ergens hangen in de administratie. Voor zover wij weten zijn wij bewonersters van het enige nog in bezit zijnde pand van 't Meenink. En de OHRA u.a. en Stichting Sociaal Fons Bouwnijverheid, respektievelijke dochters van N.N. en ABP, hebben mw. Meeuwsen (voorheen Van de Meer) gesteund in haar aanvraag bij de rechter voor eigendomsverandering.

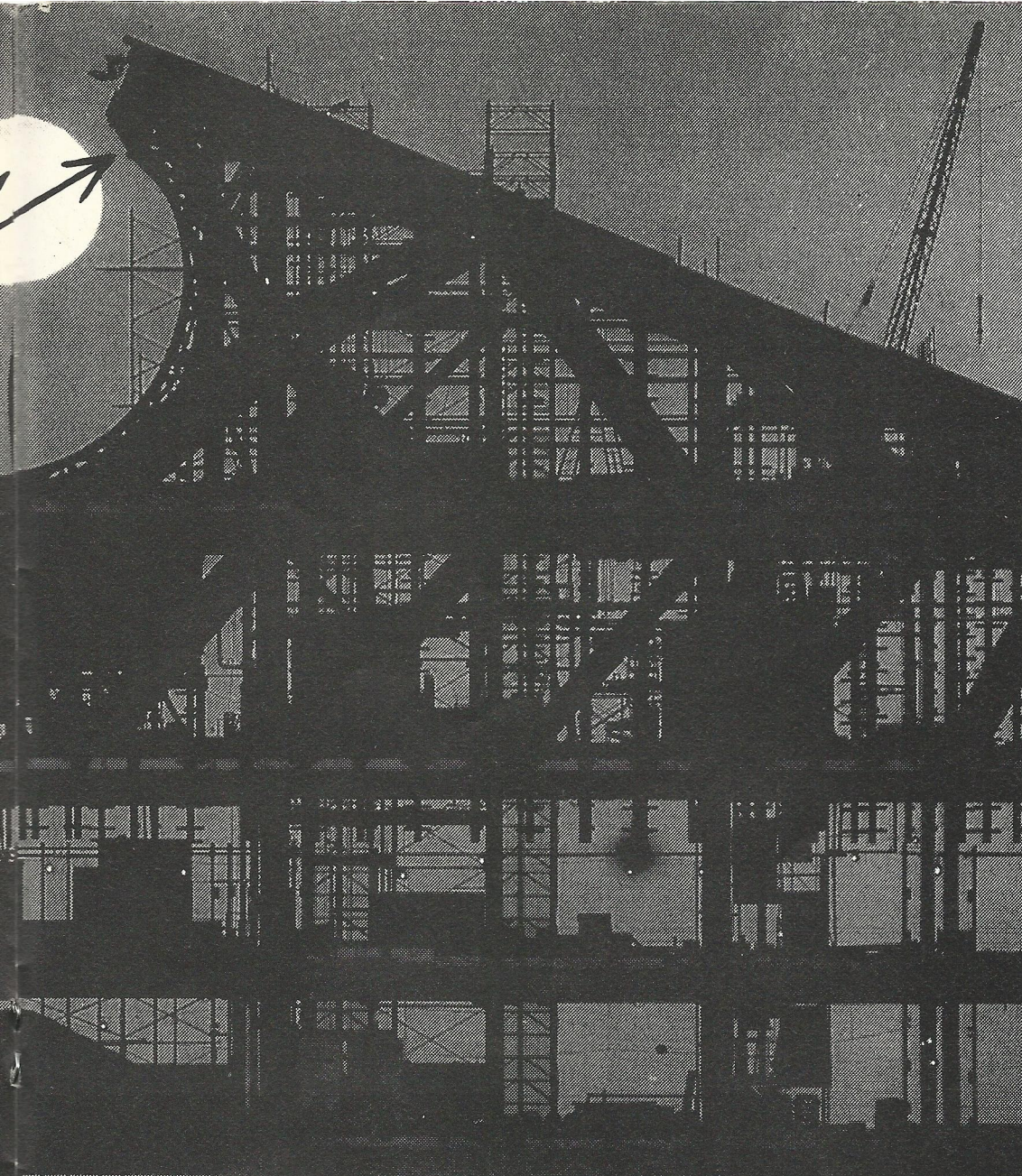
Al tien jaar lang wordt er achter de schermen gesjacherd met Hotel Bosch. Het doet toch een beetje denken aan een vulkaan die rommelt, maar als het aan ons ligt douwen we er een kurk in. Het is ook een betrekkelijk kostbare vulkaan: het pand vertegenwoordigt nauwelijks nog waarde, maar de grond is één miljoen waard. Door een truuk heeft de PvdA echter een jaar of vijf geleden voor een betrekkelijke rust gezorgd, die we overigens zelf ook aardig mee in de hand hebben gewerkt. Ze hebben het pand met het perceel uit het bestemmingsplan voor de buurt gehaald en vervolgens bepaald dat er niets anders dan een kopie

van de bestaande bebouwing mag komen, wat betreft hoogte, diepte en breedte en onbebouwde ruimte op het perceel.

Tot zover de beknopte geschiedenis van Hotel Bosch als kraakpand; een verhaal dat duidelijk maakt dat nog altijd de mogelijkheid bestaat dat één of andere projektontwikkelaar wat probeert. De gemeente zal in zo'n geval van weinig steun blijken. Bosch zijn ze liever kwijt dan rijk.

Maar Hotel Bosch is meer dan een lang verhaal over speculatie, oplichterij en hypokriete politiek.

In Bosch zaten in het begin ongeveer 17 mensen en in de loop van de eerste jaren werd een plan gemaakt om het pand d.m.v. aankoop door de gemeente geschikte te maken voor huisvesting van ongeveer dertig mensen. In die tijd werd ook voor 't eerst een initiatief genomen tot oprichting van een politiek kaffee: De Rooie Appel. Dat vond plaats in De Rooie Zaal, die vroeger dienst heeft gedaan als ruimte voor bruiloften en partijen. Later is die zaal helemaal dichtgemetseld om het geluid van bands die er oefenen en optreden binnen te houden. De ruimte is nu een min of meer onafhankelijk onderdeel van Bosch. Er is een eigen ingang gebouwd en de mensen die er ge-

10 jaar eksperimenteren

bruik van maken zijn zelf verantwoordelijk voor het in goede staat houden. Er kwam een plan om een optimale isolatie en akoestiek te bereiken: er moest een DOOS in de Rooie Zaal gebouwd worden. Om dit te realiseren was veel meer geld nodig dan we op konden brengen, het is er nooit van gekomen. Er zijn nog steeds mensen in Bosch die er enthousiast voor zijn, al was het alleen maar om de rust voor de woonlaag erboven, die er nu niet is omdat van 11 tot 11 er bands oefenen, vrijdags vaak optredens zijn en zondags er vrouwendisko is. Overigens is het zo dat we, ondanks alle dingen die we door de jaren heen hier hebben laten gebeuren, nooit echt problemen hebben gehad met de Hermandad. Misschien heeft het er mee te maken, misschien ook niet, maar alle sociaal politieke activiteit in Bosch heeft in ieder geval een breed scala mensen door de jaren heen bezig gehouden. En wie weet waren ze daar maar al te blij mee. Toen de Rooie Zaal omgedoopt werd tot DE DOOS had die zaal al vele manifestaties en vergaderingen meegemaakt. In en om Bosch zijn altijd mensen geweest die dankbaar gebruik hebben gemaakt van het bestaan van goedkope ruimte als hulpmiddel bij het wereldkundig maken van hun opvattingen. De Rooie Zaal heeft

gedurende ongeveer een jaar (81/82) ook dienst gedaan als denktank in verband met de toen schijnbaar onafwendbare ontzuiming. Een opkomst van 80 mensen was meer regel dan uitzondering. Mensen die aan zulke vergaderingen deelgenomen hebben zullen zich, hopelijk, herinneren van de kracht en vastberadenheid die daar vault gingen. En het lijkt me dat die samenkomsten toen zeker een heel belangrijke faktor hebben gespeeld voor de ontwikkelingen na die tijd. Bosch bleef behouden. Enorm veel grote en kleine acties hebben daaraan bijgedragen. Regelmatig gingen de ruiten van de Westland Utrecht in, en de verantwoordelijke plaatselijke politici werden met een nachtelijk bezoekje vereerd. De manifestatie rond het vierjarig bestaan werd een enorm succes; er kwamen ongeveer duizenden mensen. De zwarte kant ervan mag niet onvermeld blijven. Fascistische skinheads en domme punx die die naam niet eens zouden mogen hebben, sloopten de halve Rooie Zaal. Toen hebben we het wel even benauwd gehad. De eigenaresse kreeg huisbezoek van Bosch, om te melden dat ze de pot op kon en een open brief werd verspreid in een oplage van 20.000 door de hele stad. Verschillende affiesjes rolden van de pers en werden in een grote campagne door heel Nederland verspreid. Toen eind november '82 duidelijk werd

dat Bosch toch niet zo snel zou verdwijnen, klonnen een paar mensen het dak op van het gemeentehuis en rolden een immens spandoek uit: Bosch ging aan het werk om het pand te onderhouden. Bosch stond in de steiger. Er werd geschilderd. Zo zijn we dan ook tot de ontdekking gekomen dat je schilderen beter kan doen als het wat warmer is...

Omdat Bosch dicht moest zitten voor de politie is er natuurlijk hard gewerkt in die tijd, maar niet alleen aan barrikades.

Een tijdlang was dat wel het enige, maar gaandeweg ontstond ook een huiskamer/keuken. Er was inmiddels in de groep bewonersters veel veranderd. Een groep van 11 bleef over, die zich ook zag als één woongroep. Een belangrijk besluit was de inkomstennivellering. We besloten dat ieder over evenveel geld moest kunnen beschikken. De kosten van het wonen werden dan eerst van de grote hoop afgetrokken. En dat was soms veel, vooral toen we nog een oliegestookte Centrale Verwarming hadden en de olieboer af en toe voor 3000 gulden olie in de maand kwam brengen. In '83 hebben we een nieuwe dakbedekking aan moeten brengen wat ook een lieve duit gekost heeft. Zo zou ik wel even door kunnen gaan, maar dat is niet nodig als ik schrijf dat we steeds bezig zijn met het onderhouden van het pand, omdat we ze niet de lol willen gunnen dat er ooit een bordje op komt te hangen: onbewoonbaar verklaarde woning.

Na de hoogtijdagen van het verzet tegen de woningnood waarin bijna niets onmogelijk leek en enorm veel mensen agetrokken werden door de rechtvaardige strijd die kraken was, kwam een kentering. De kriminalisering van de Kraakbeweging speelt daarin zeker een rol. Ook het wegvallen van een organisatie als het Landelijk Overleg Kraakgroepen en het feit dat mensen meer ongeorganiseerd aan de gang gingen met kraken, maakten het geloof in een krachtige beweging met perspectief moeilijk. Bosch werd, zeker plaatselijk, gezien als een bastiljon - wat het ook was, maar wel met mensen erin - vol enge krakersters en het werd moeilijk om mensen te vinden voor de woongroep. Dat is zo gebleven. Net als het verloop trouwens. Steeds is er een klupje mensen geweest dat een kern vormde, terwijl anderen daar kortere of langere tijd bij kwamen. En steeds bleef de discussie gaan: de wat betreft je oogmerken en de manieren waarop je die wil bereiken. De groep die er nu is heeft bijvoorbeeld absoluut geen zin om met welke officiële instantie dan ook te onderhandelen en wil alles zelf blijven doen, zoveel mogelijk zonder hulp van buitenaf. En ook nu is het steeds weer moeilijk om iemand erbij te krijgen. Woongroepen lijken uit de mode, inkomstennivellering ligt ook niet voor iedereen zo makkelijk en verantwoord eten zonder vlees kost ook de nodige moeite.

Hotel Bosch is natuurlijk ook Bazoeka, de "verenigingsruimte", waar vijf dagen in de week de gelegenheid bestaat elkaar te treffen. Geld wat daaruit overblijft - een niet onaanzienlijk bedrag - wordt besteed aan acties en initiatieven die door het kollektief gesteund worden.

Bazoeka is ontstaan uit noodzaak, een trefpunt voor betrokkenen, toen het er om spande. Als het pand dreigt ont-reimd te worden betekent iets nieuws opbouwen, iets gezellig maken, een daad tegen de algehele stemming. Zo werd er toen ook een bruidsluier geplant tegen de gevel van Bosch, terwijl het pand na de ontuiming toch tegen de vlakke zou gaan.

Nu is Bazoeka een ontmoetings plaats voor velen die geen zin hebben om hun geld in een kommersjele tent te besteden. Daarnaast ligt een tejater-oefenruimte die tevens dienst doet als sportzaaltje. Ooit de vergaderruimte van het LOK en daardoor ook niet meer voorzien van glas aan de straatkant. Na de rellen rond de kroning van Trix in '80 werden begin mei alle ruiten ingekankerd omdat de Telegraaf zo vriendelijk was geweest te schrijven dat in Bosch het coördinatie centrum voor alle akties had gezeten, die dertigste april. De hele beneden-verdieping is dichtgetimmerd, ook nu nog. Eén rijtje ruiten, glas in lood, boven de schotten is behouden voor het licht. Ook nu nog zijn er af en toe mensen die vinden dat bij ons de ruiten er uit moeten.... Maar we laten ons niet intimideren of wegpesten, integendeel.

Onlangs hebben we een groot gedeelte van de parkeerplaats voor ons huis afgebroken en de boel omgespit. We hebben nu een grote tuin aan de voorkant. Verder leek onze riolering kapot en hebben we veertien meter ouwe gresbuis uitgegraven en nieuw spul erin gelegd. Het heeft lang geduurd voor we in de smiezen hadden wat er aan de hand was: een boom in het riool gegroeid. Hadden we zelf geplant....

En ter gelegenheid van 10 jaar Hotel Bosch gaan we een muurschildering maken op de gevel die grenst aan de parkeer-ruimte/tuin, de gevel van de burens, hotel Rembrandt. Dat wordt een collage van affiesjes uit de afgelopen tien jaar. Een greep daaruit gedaan naar wat wij mooi vinden en tijdloos is.

We vieren het tienjarig bestaan op 10 september met een feest, eens een keertje zonder band. Overdag zijn er allerlei mensen die bijzondere dingen kunnen. Donderdag, vrijdag en zaterdag (8,9 en 10 sept.) werken we met iedereen die zin heeft en op een 10 meter hoge steiger durft te klimmen, aan de muur-schildering. Tijdens die dagen zijn er ook nog wat attracties en wat er verder zoal gebeurt zal veel afhangen van de sfeer en de belangstelling.

Bosch zou nooit geworden zijn zoals het nu is zonder een onnoembaar aantal andere mensen én organisaties en het lijkt ons daarom beter daarover verder te zwijgen, na iedereen die zich aangesproken voelt uit te nodigen om langs te komen op 8, 9 en/of 10 september.

De groeten van de bewonersters van Hotel Bosch

PS. Verleden jaar hebben we een video-produktie gemaakt over het gebeuren rond Bosch en de ideeën erachter. Die zal ook zeker te zien zijn.

ONAFHANKELIJKHEIDSAKTIVIST UIT PUERTO RICO VRIJ NA 32 MAANDEN VOORARREST!!!

FILIBERTO OJEDA RIOS
EINDELIJK VOORWAARDELIJK VRIJ.

Na een lange juridische en politieke strijd is Filiberto Ojeda Rios, de laatste van de "Puerto Rico Independance 15", ook wel bekend als de "Hartford 16", die nog in voorarrest zat, eindelijk op een borgtocht van 1,2 miljoen dollar vrijgelaten op 20 mei jl. na 32 maanden (2 jaar en 8 maanden) voorarrest.

Maar net als medearrestant Juan Segrarra Palmer, die als één na laatste in februari van dit jaar voorwaardelijk werd vrijgelaten, moet Filiberto in Hartford, in de staat Connecticut, blijven, ver van zijn familie in Puerto Rico. Hij is gebonden aan een strenge avondklok en hij moet een enkelband dragen die elektronisch zijn bewegingen registreert. Filiberto is de langst in voorarrest vastgehouden arrestant in de VS-geschiedenis. Hij is één van de 15 Puerto Ricaanse onafhankelijkheids-activisten die op 30 augustus 1986 werden gearresteerd tijdens een massale FBI-inval op vele plaatsen in Puerto Rico. De 15 worden beschuldigd van deelname aan "Los Macheteros", een guerrilla-groep die voor de onafhankelijkheid van Puerto Rico strijdt.

Puerto Rico is sinds 1898 tot op heden een kolonie van de VS. De 15 worden beschuldigd van samenzwering voor een roofoverval in 1983 op een geldtransport van de Wells Fargo Bank in Hartford, die door die groep geclaimd is. Hierbij werd 7 miljoen dollar buitgemaakt.

Filiberto Ojeda Rios heeft verklaard dat de rechtbanken in de VS geen recht hebben om hem, of welke andere Puerto Ricaanse onafhankelijkheidsaktivist(e) dan ook, te berechten. Men weigerde hem voorwaardelijk vrij te laten met de reden dat men bang was dat hij zou vluchten en omdat men hem als "een gevaar voor de samenleving" beschouwde. Officieren van Justitie verwezen bij hun herhaaldelijke argumentatie tegen verzoeken van de verdediging om voorwaardelijke invrijheidsstelling, naar het feit dat hij 15 jaar lang ondergronds heeft geleefd, en naar het feit dat hij uit zelfverdediging had geschoten naar de FBI-agenten die zijn huis binnenvielen bij zijn arrestatie (één agent werd daarbij lichtgewond). In mei werd de situatie van de 52 jaar oude Filiberto urgentér na een hartoperatie. Een paar dagen na de operatie werd hij weer van het ziekenhuis terug naar de gevangenis gebracht, waar de medische verzorging zeer onvoldoende is. Rechters van het 'Federal Appeal Court' gaven openlijk uitdrukking aan het feit dat ze zich door het lange voorarrest in verlegenheid gebracht voelden, toen men de weigering van voorwaardelijke invrijheidsstelling probeerde te laten herroepen. Dit is een gevolg van de brede steun voor de 15 en van het politieke verzet, zowel van Puerto Ricanen en Noord-Amerikanen, als ook internationaal, tegen het lange voorarrest. Al meer dan 1½ jaar zijn er voorbereidende rechtzittin-

gen gaande, waarbij de advocaten van de arrestanten de illegale handelswijze van de FBI probeert aan te tonen. Dit varieert van het plaatsen van geheime af luister-apparaatjes in auto's, woonkamers, slaapkamers en zelfs douches, tot het veranderen van tapes van telefoongesprekken. Het werkelijke proces tegen de 15 zal niet voor de herfst van 1988 beginnen - 3 jaar na de arrestaties.....

overgenomen uit "Free Puerto Rico" newsletter of the Free Puerto Rico Committee uit de VS.

LATEN WE 'T KORT HOUDEN...

ROTTERDAM

ETEN VOOR ETEN

Op 3 september wordt het restaurant **Rico y barato** feestelijk geopend.

Rico Y barato (lekker en goedkoop) is opgericht om geld bij elkaar te koken voor een gaarkeukenproject in Chili. Dit project heeft als doelstelling het ten eten geven van mensen die niet te eten hebben, dankzij "de Baas" van Chili: Pinochet.

Vandaaruit zou het mogelijk kunnen zijn dat diezelfde mensen akties ondernemen tegen het bewind van Pinochet.

Elke zaterdag vanaf 18.00 is Rico y barata open en serveert naar keuze een vis- of vegetarische maal tijd à 12,50 (reserveren is handig). De winst gaat naar het bovengenoemde gaarkeukenproject.

Het feest bestaat uit een lopend buffet, dranken, muziek, dia's en video.

De entree bedraagt f 10,-, aanvang 17.00 uur.

Rico y barata, Gaffelddwarsstr. 34B Oude Westen, Rotterdam, 010-4364704

DEN BOSCH

Wij, "de Paap", zoeken woon- en werkgenoten die aansluiting bij ons kunnen vinden. Ons pand telt nu + 32 bewoners-sters. We willen uitbreiden tot 40. Wij willen meer dan alleen wonen in hetzelfde huis. Voor ons zijn: "een kritisch maatschappelijke interesse" en "het werken aan beter", zo ook aan het beheer van en werken aan ons pand hierbij van belang. Als je interesse hebt, bel dan:

073 - 136921
Papenhulst 26
Den Bosch

DELFT

SEOUL '88: WAT ZIJN DE POLITIEKE ACHTERGRONDEN VAN DE OLYMPISCHE SPELEN IN KOREA?

maandag 12 september organiseert Studium Generale Delft een aktualiteitenkollege over dit thema. Gast spreker is Drs. R. Feddema, wetenschappelijk medewerker bij de vakgroep Internationale Betrekkingen van de Universiteit A'dam.

Hij zal tijdens dit Kollege aandacht besteden aan de internationale factoren die een rol gespeeld hebben bij de keuze voor Zuid-Korea als olympisch gastland; de positie van Noord-Korea in deze kwestie en de gevolgen van de Olympische Spelen voor de interne politieke verhoudingen en de relatie tussen Noord- en Zuid-Korea.

maandag 12 september, 12.45 uur
Gebouw I.O., C. Drebbelweg 5, zaal 10.10, Delft

DEN HAAG

Tijdens een onlangs gevoerde discussie zijn een aantal, mijns inziens nogal schunnige praktijken aan het licht gekomen, die misschien uiterst negatieve gevolgen voor het kraken in Den Haag, maar ook in het land zouden kunnen hebben.

Het gaat om een groep mensen die een pand kraakt, om dan vervolgens alle bruikbare spullen eruit te slopen en zich vervolgens uit te laten kopen (kommercieel kraken dus!) en een andere groep die kraakt om vervolgens van het pand een onwijs zootje te maken (beesten schijten de hele zoot onder, etc.) en als het dan niet meer uit te houden is wordt er gewoon weer een ander pand gekraakt, waar dan vervolgens hetzelfde gebeurt.

Wat mijn vraag is: heeft het zin om je hiermee te bemoeien en in het vervolg een soort sankties o.i.d. in te stellen, of laten we dit gewoon doorgaan?

Ik ben bang dat zeker het "kommerciële kraken" op de duur kraken uit idealisme of om iets op te bouwen de staat de mogelijkheid biedt om kraken helemaal onmogelijk te maken.

Hierop graag reacties.

Harrie

DEN HAAG

FILMHUIS ZAAL 4, buitenom 214

programma september:

wo 7 sept:

20.00: video **SCHULDEN** en inleiding over de politiek van het IMF

wo 14 sept:

22.00 : film "DE KLAPROOS OP DE MUUR"

Mooie Albanese film, een eerbetoon aan de strijders tegen het fascisme gefilmd vanuit de beleving van een paar jongens.

toegang: f 3,--

wo 21 sept:

20.00 : video 'secret country'

over de blanke invasie in 1770 De video laat duidelijk de pogingen van genocide: massamoord, ziekte's, verkrachting en internering t.o.v de aboriginen zien.

wo 28 sept:

22.00: film "L'imprécauteur", speelfilm over multi-nationals, hun grote gezag en de morbide manier om hun bedrijf gaande te houden. Met o.a. Michel Piccoli, Jean Yanne regie: Jean Louis Bertucelli. toegang: f 3,--

AGENDA AMSTERDAM

7 sept.
landelijke avond voor vrouwen tegen het IMF en de Wereldbank en hun kongres.
tema's: bevolkingspolitiek arbeidsdeling info/diskus

in Wicca, Wittenstr.73 A'dam, 20 uur.

10 sept.
solidariteitsbijeenkomst voor het 4-jarig gewapend verzet Koerdisch verzet
16 uur in Paradiso,
12 uur demonstratie vanaf de Dam tegen de fascistische junta in Turkije

ZOETERMEER

MEVR. LATENSTAAN

vrij 9 sept:

AFFLICT + DEPRAVED MORALS

open: 21.00

entree: vijf florijnen

van Beeckstr. 64a, Zoetermeer

vrij 23 sept:

NYAH FERTIES

open: 21.00

entree: vijf florijnen

11 sept.

13.30 demo, vanaf de Dokwerker:

-weg met de fascistische diktaturen
-leve de verzetseenheid van de volkeren van Chili, Turkije en Koerdistan
-leve onze eenheid, leve de internationale solidariteit

menswaardigheid zal folter overwinnen!

organisatie:

TKP-ML beweging, KUK org. in Ned. TKP(B) org. in Ned. TDKP-aanhangers DEV-GENÇ in Europa DEV RİMİÇİ-ISÇİ TKP-M aanhangers in Ned.

OPROEP VOOR HET 'VROUWEN TEGEN GENEN EN VOORTPLANTINGSTECHNOLIE'

28 TOT 30 OKTOBER 1988

In april 1985 vond in Bonn het eerste internationale aktiekongres van vrouwen tegen genen- en voortplantingstechnologie plaats, georganiseerd door de 'Verein für Sozialwissenschaftliche Forschung und Praxis für Frauen', Köln en de AK Frauenpolitik van de Grünen.

Ongeveer 2000 vrouwen uit binnen- en buitenland kwamen bij elkaar, om over de vrouwvijandige en natuurvernietigende ontwikkelingen op het gebied van genen- en voortplantingstechnologie te discussiëren.

In de slotresolutie werden deze technologieën unaniem afgewezen.

Ze werden als een poging van het kapitalistische patriarchaat gezien, om niet alleen dieren en planten, maar ook het vrouwelijk lichaam als grondstof industrieel te gebruiken, om zo een nieuwe winstgevende industrie aan te boren: de voortplantings- en bio-industrie.

TWEEDE KONGRES GEN GENEN- NGSTECHNOLOGIE! N FRANKFURT, BRD.

In de toenmalige resolutie stond het zo:

"Met name het vrouwelijk lichaam met haar unieke mogelijkheid om menselijk leven voort te brengen wordt nu onteigend, en als grondstof voor de industriële mensenproductie in haar onderdelen ontleed.

Voor ons vrouwen, voor de natuur en voor de uitgebuite volkeren houdt deze ontwikkeling een oorlogsverklaring in. Voor ons vrouwen betekent dit een volgende stap op weg naar het einde van het zelfbeschikkingsrecht over ons lichaam, onze mogelijkheid om kinderen te baren en daarmee een stap op weg naar onze onterechte afhankelijkheid van de controle van mediese experts. Het gaat bovendien om het onderbrengen en verdelen van mensen in geneties 'waardevolle' en 'minderwaardige', om de voortzetting van een seksistische, racistische en zelfs fascistische selectie- en uitroeiingspolitiek. Deze keer echter op wereldschaal, waarbij de witte middenklasse-vrouwen tot de 'gewenste' baasters zullen horen, en de arme, zwarte vrouwen tot de 'niet-gewenste'. Het mensen- en natuurverachtende karakter van deze techniek wordt duidelijk door het terugbrengen van menselijk en niet-menselijk leven tot enkele eigenschappen en functies die uit te buiten zijn. Aan de machts- en maakbaarheidswaan onderworpen, worden zo wille-

keurig levende wezens gekonstrueerd, veranderd en 'verbeterd', zonder er op te letten wat voor verregaande consequenties dit heeft voor het leven op aarde. Levendigheid, anders-zijn en veelzijdigheid van al het leven, ook van het menselijk leven, worden zo tot storende factoren voor de ontwikkeling van de produktie. Dat betekent een verdere concentratie van macht en winst in handen van enkelen, en de afwenteling van de negatieve gevolgen op velen.(.....) De wetenschappers, die zich op de ondertussen verhandelbaar geworden vrijheid van wetenschap beroepen, leveren her en der de modernste vernietigingswapens in deze oorlog. Zij zijn het die verantwoordelijk zijn voor de ontregeling van de natuur, zij zijn het nu opnieuw, die mensen, dieren en planten aan dit verstoorte milieu willen aanpassen. Na de ervaringen die we met deze wetenschap gehad hebben, ontszeggen wij deze onderzoekers ieder recht om te beslissen over de etiese en politieke grenzen van het genen- en voortplantingsonderzoek. Volgens ons wordt het tijd dat de achtergronden, de geldbronnen, de belangenverstrengelingen, ook van het zgn. fundamentele onderzoek, en tenslotte de zin en onzin van deze onderzoeken, door als het even kan alle betrokkenen en wel wereldwijd, bediscussieerd worden."

Waarschijnlijk was deze verslechtering van het investeringsklimaat voor de biotechnologie in de BRD één van de redenen, waarom in december 1987 in meerdere steden de tot nu toe grootste huiszoekingsactie van het Bundeskriminalamt plaatsvond, die zich vooral tegen vrouwen richtte, die zich met bevolkingspolitiek, genetechnologie en andere vrouwen thema's bezighielden. Als reden voor deze

Met het oog op deze poging, om de akseptatie van deze natuur- mensen-, en vooral vrouwenver- achtende techniek met politie- staat-praktijken af te dwingen, vinden wij het dringend nood- zakelijk een **tweede landelijk** kongres met het thema 'vrou- wen tegen genen- en voortplan- tingstechnologie' te organiseren.

3) Al op het kongres in Bonn, maar ook in bijna alle daarop volgende discussies over genen- en voortplantingstechnologie dook de vraag op hoe het zit

met het heersende wetenschapsbegrip. Kan met de bestaande wetenschap überhaupt een natuur- en vrouwvriendelijke techniek ontwikkeld worden? Het wordt steeds duidelijker dat het niet alleen gaat om het probleem van de toepassing van genen- en voortplantingstechnologie, maar ook om haar wetenschapstheoretische, filosofische en methodologische basis. We moeten ons afvragen hoe we tot een andere verhouding tot leven, tot ziekte en gezondheid, tot de natuur en tot natuurbesef kunnen komen.

4) Net als het eerste kongres moet ook dit kongres zich niet beperken tot de vraagstelling van ons vrouwen in de westerse industrielanden, maar het moet duidelijk maken wat deze technologische ontwikkeling in het kader van een nieuwe wereldwijde eugenetika juist voor vrouwen in de zgn. 'derde wereld' betekent. Alleen door een wereldwijd inzicht zullen we in staat zijn gezamenlijk tot strategieën te komen.

5) In veel landen worden op dit moment wettelijke grondslagen voor de toepassing van de technologieën voorbereid. In de BRD bv de zgn. embryo-beschermingswet. We willen op het kongres discussiëren over de zin en werkzaamheid van deze 'beschermingswetten' van de staat, in wiens belang zijn ze, wat legitimeren ze en welke betekenis hebben ze voor de greep van de staat op de voortplanting.

6) Potten ondervinden in de konfrontatie met de technologieën specifieke tegenstrijdigheden: met zichzelf, onderling en tussen potten en niet-potten. De discussie speelt zich af tussen uitersten: gebruik van de technologieën om een kinderwens on-

afhankelijk van een man te realiseren aan de ene kant, en radikale afwijzing van de technologieën als instrumenten van seksistische, racistische en heteroseksistische politiek tegen vrouwen aan de andere kant.

7) Wezenlijk doel moet naast de inhoudelijke discussie de opbouw en uitbreiding van tegenstructuren zijn, en ook de verbreding van de protestbeweging, zodat in de toekomst het vrouwenverzet sterker wordt.

de organisatrices.

Er blijken binnen de voorbereidingsgroep al heftige discussies gevoerd te zijn, met als gevolg dat in het westduitse vrouwenblad 'E.coli-bri' (tegen bevolkingspolitiek en genentechnologie) naast de 'officiële' oproep de volgende kritische oproep afgedrukt staat:

OPROEP TOT 'INFILTRATIE' VAN HET TWEDE LANDELIJK KONGRES 'VROUWEN TEGEN GENEN- EN VOORTPLANTINGSTECHNOLOGIE' IN FRANKFURT 1988.

Alle vrouwen,

- die er na het lezen van de oproep voor het kongres verbaasd over zijn, dat de BKA/BAW-actie in december wel de vrouwen kriminaliseert, maar niet Rote Zora en de RZ,
- die niet kunnen geloven dat je mond houden de enig mogelijke vorm van solidariteit is,

moeten op het kongres niet wegblijven!!!

Bereid jullie voor op het eigenlijke thema en de eigenlijke aanleiding van het kongres met discussiebijdragen, vragen, etc!!!

KOM IN BEWEGING!!!

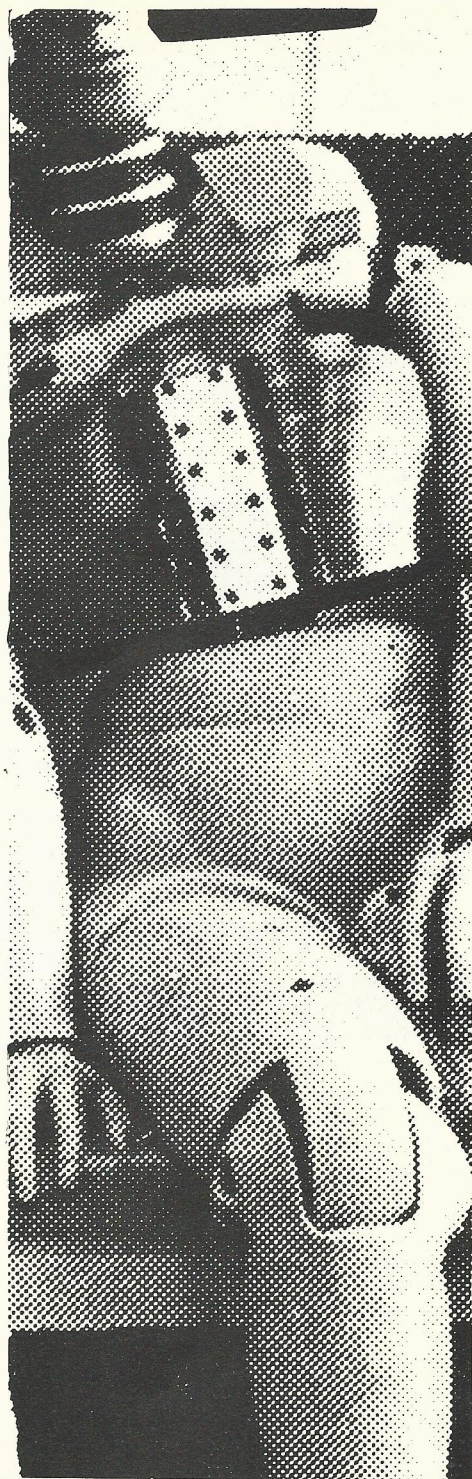
LAAT JE FANTASIE DE VRIJE LOOP!

**ERKENNING VAN ALLE STRIJDS-
STERS/ERS!!!**

**TEGEN GENENTECHNOLOGIE,
VLUCHTELINGENPOLITIEK,
BEVOLKINGSPOLITIEK!!!!**

ALLEEN SAMEN STAAN WE STERK!!

een deel van de vrouwen
van het gen-archiv Essen.

Het kongres is dus in Frankfurt, van 28-30 oktober 1988, in de universiteit.

Als je er heen wil gaan, kun je je opgeven bij het

fem. frauengesundheitszentrum
Hamburger Allee 45

6000 Frankfurt/M. 90

Geef dan op: je naam en adres, of en hoeveel slaapplekken je nodig hebt, of die geschikt moeten zijn voor gehandicapten, of je kinderen meeneemt, of je wilt dat er in gebarentaal getolkt wordt, of je Duits kan of een tolk nodig hebt in een andere taal.

Het kost ook wat.

Je moet 20 tot 50 Dmark (zelf inschatten hoeveel je kan missen) overmaken op de volgende giro-rekening:

Postgiroamt Köln

(BLZ 370 100 50)

rek.nr. 268 246-502

tnv Sozialwissenschaftliche

Forschung und Praxis e.V.,

Sonderkonto "kongress '88"

Kurt Held

DIE ROTE ZORA

UND IHRE BANDE

Verlag Sauerländer

voor meer informatie:

Genarchiv

Führichstraße 15

4300 Essen 1

Telefon 0201/74 35 24

Fem. Frauengesundheitszentrum

Hamburger Allee 45

6000 Frankfurt/M. 90

Telefon 069/70 12 18 (Di 13-16 Uhr)

Aktionstage Westberliner Autonomer Gruppen

gegen IWF- und Weltbank-Kongreß

Wat zijn de funkties van IMF en Wereldbank?

Van 26. 9. 88 tot 29. 9. 88 vinden in West-Berlijn de aktiedagen tegen het parallel verlozende Kongres van het Internationaal Monetair Fonds (IMF) en de Wereldbank (WB) plaats.

In September 1988 komen ze allemaal hier naar toe: de financiële chefs uit de kapitalistische centra van Tokio, Frankfurt tot en met New York; de bankmanagers van Chase Manhattan tot de Deutsche Bank; de organisatoren achter de schrijftafels vanuit de schakelcentrales van de Multi's Toyota en Lockheed, Siemens; de spekulanten van de komputerterminals van de internationale monetaire deals. Daarbij ook ministers, staatssekretarissen, experts, journalisten en hun bewakers. Meer dan 14.000 zullen het er zijn, die het Kongres houden. Voor enkele dagen zal de "frontstad" in het licht van de schijnwerpers van het kapitalistische imperium staan.

Het uitgangspunt is duidelijk: de verantwoordelijken voor honger, uitbuiting, terreur en oorlogen overal ter wereld komen naar deze "hoofdstad van de vrije wereld". Onze leus:

Laten wij het Kongres verhinderen!

Maar wie zijn IMF en WB? Welke funkties hebben zij in het kapitalistische systeem? Hoe hebben deze zich histories ontwikkeld?

Na de 2. wereldoorlog onstonden in het kader van de nieuwe ordening van het kapitalistische wereldekonomiese systeem op de konferentie van Bretton Woods in 1944 de WB en het IMF, als instituten van de kapitalistische wereldheerschappij. Het ging en gaat om de omzetting van de politiek naar wereldschaal, die het Nationaal-socialisme al heeft voorgedaan: ontwikkeling door vernietiging. De revolutionaire strijd in Europa (vooral zuid- en zuidoost Europa), de USA en in de drie continenten vormden de achtergrond voor het ontstaan van IMF en WB. Deze strijd dwong de nieuw ontstane imperialistische wereldorde, in wiens centrum nu de USA stond, tot het begin van de stapsgewij-

ze dekolonisatie van de drie continenten en de oprichting van afhankelijke imperialistische ekonomiese ruimte in Europa en Japan. Dit concept raakte aan het eind van de 50er jaren voorgoed in crisis. De oorzaak hiervoor was de antiekoloniale strijd, de bevrijdingsbewegingen en de ineenstorting van de industrialiseringsontwerpen van de meest ontwikkelde landen in Latijns-Amerika en Azië.

Het antwoord hierop was de in 1961 door de UNO uitgeroepen "ontwikkelingsdekade" met hun kerngedeelte de "groene revolutie". Dit betekende voor de massa's van de drie continenten de vernietiging van hun bestaansstructuren, de verdrijving van de zogenaamde landelijke overbevolking naar de slums van de nieuw ontstane industriecentra. Dit was tegelijk het begin van een nieuwe wisseling van de patriarchale macht door het doorzetten van de geldeconomie. Integraal bestanddeel van de ontwikkelingsdekade waren de kredieten van de WB, de hoofdzakelijk infrastrukturele voorwaarde voor de doordringing van voor de financiers belangrijke projecten in de trikontinentale ekonomien (havens, wegebouw, stuwdammen).

Maar tegen het einde van de 60er jaren brak een serie opstanden uit in de periferie als ook in de metropolen. Deze strijd leidde direct tot de crisis van de 70er jaren.

Het antwoord van het kapitaal was wereldwijd de frontale aanval op de klasse: het duurder maken van de olie en de verscherpte inflatie van de dollar. Berekende gevolgen waren miljoenen hongerdoden in de periferie, verplaatsing van de "niet-productieve industrieën" van de metropolen naar de periferie (lager loonniveau) en massale werkloosheid en reële loonsverlaging in de metropolen. Voor de achtergrond van de nu ontstane massale kredietverlening, die wordt gevoed door de door overvloedige petro- en Eurodollars opgeblazen internationale financiële markten, treedt nu de zgn. "stabiliseringspolitiek" van het IMF meer en meer op de voorgrond. In de kern betekenen deze

programma's de inkrimping van de "niet-productieve" uitgaven (voedingsmiddelenhulp etc.) en de herstrukturering van de trikontinentale nationale ekonomien tot leveranciers voor de multinationale concerns. Maar al aan het eind van de jaren 70 stortte dit ontwikkelingsconcept ineen door het wereldwijd uitbarstende verzet, dat een hoogtepunt bereikte in de Nicaraguaanse en Iraanse revoluties. De door het kapitaal geësceneerde 2. oliecrisis van 1979 was de springplank naar de politiek van de "dure dollar". Door de verhoging van het renteniveau werden de trikontinentale schulden in waarde verhoogd: daaruit volgt de zgn. schuldenkrisis. De hoofdorganisatoren van deze schuldenkrisis zijn IMF en WB.

De hoogte van de schulden moet in ieder geval niet ons zicht op het eigenlijke doel van de kapitalistische aanval verhullen: door op elkaar afgestemde vernietigings- en benuttingsprogramma's de winsten van het kapitaal te verzekeren.

Het hoge renteniveau van de internationale financiële markten blokkeerde voorgoed de kredietverlening in die gebieden, die een winstverwachting beneden het renteniveau hadden.

Aanvullend verschaft het kapitaal zich met behulp van de IMF-beleggingspolitiek een heel instrumentarium voor het doorzetten van zijn wereldpolitiek

Of de mensen wat te eten hebben en onder welke omstandigheden ze moeten werken, of ze gedwongen gesteriliseerd worden of aan de hongerdood worden prijsgegeven, ligt bijna geheel buiten de beslissingsmogelijkheden van nationale regimes, 't maakt niet uit of het gaat om militaire dictaturen, nationale bourgeoisieën of voormalige bevrijdingsbewegingen. Overal lijken de gevolgen van deze politiek op wereldniveau op elkaar. Miljoenen mensen worden beroofd van de fundamenteën van hun bestaan en verdreven uit hun levensverbanden. In het centrum van deze aanval staan de vrouwen. Mas-

sale sterilisatie en een regelrechte " Vernietiging door arbeid" in de wereldmarkt-fabrieken en -bordelen vormen slechts de spits van datgene, wat patriarchale uitbuiting in de 80er jaren betekent. Dit concept verloopt niet vlekkeloos. Juist de vrouwen zijn tegenwoordig meer en meer de draagsters van de trikontinentale sociale revoltes.

Ook bij ons in de metropolen wordt de IMF- politiek duidelijk zichtbaar. Met behulp van de politiek van de hoge rente worden ook hier de inkomens verlaagd en nieuwe produktiviteitsvoorwaarden opgedrongen aan de klasse (flexibele arbeidstijden, deeltijdarbeid, dwangarbeid, het schrappen op alle sociale gebieden, belastinghervorming etc.).

Ons motto is:
Laten wij het Kongres verhinderen!

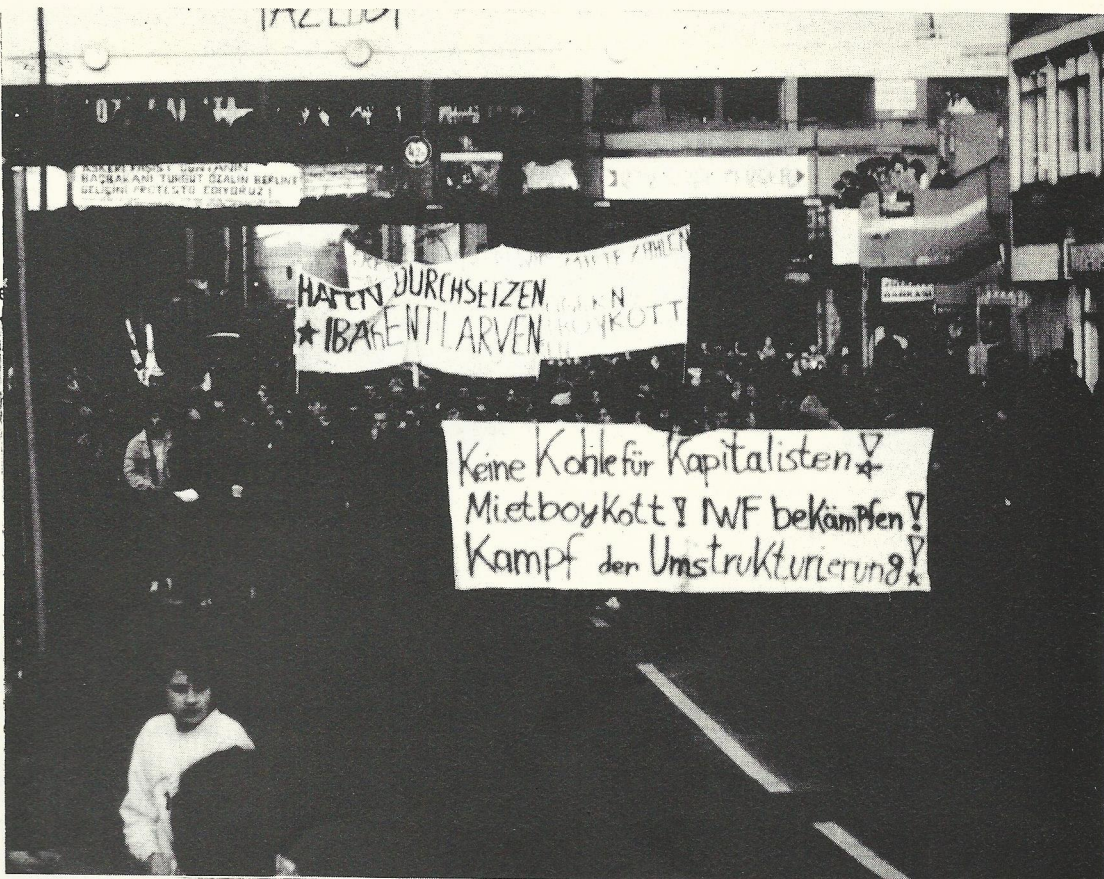
"Onze verhinderingsleus is een stap op weg naar bundeling van onze krachten hier", stond er in de eerste oproep. We hebben veel, wat ons nog een stuk dichterbij ons doel zou hebben gebracht, laten lopen. Maar nog altijd betekent verhinderen voor ons, "hen duidelijk te laten zien: dat het geen prestagedagen voor de rijken en machtigen worden, maar een demonstratie van het wereldwijde verzet". Het is voor ons belangrijk om deze leus als uitdrukking van een gemeenschappelijke doelstelling van radikaal links te begrijpen, ook wanneer die ons het verwijt van onvermogen tot overeenstemming en zelfoverschatting oplevert.

We kunnen pas dan de juiste stappen zetten, als we niet in de verkeerde richting lopen. De roep om het schrappen van de schulden kan weliswaar een tijdelijke verademing voor de afhankelijke landen betekenen, maar nieuwe mechanismen zullen de oude aflossen, op de lange duur verandert er niets. De defensieve bekendmakingen van bankiers en staatsmannen over terugbetaling van de schulden wijzen er eerder op, dat een gedeeltelijk schrappen van de schulden of gunstiger terugbetalingsvoorwaarden geheel in de bedoeling van de instandhouding van de politiek van het IMF en WB zou kunnen zijn. Het wereldwijde massale verzet dwingt het systeem zich te hervormen en zijn middelen subtieler te kiezen, om verder efficiënt te kunnen werken, zonder al te snel als moordmachinerie identificeerbaar te zijn.

Ze zullen proberen om tijdens het Kongres elke vorm van protest - om nog maar te zwijgen van verzet- met verscherpte repressie te breken. Maar wij zullen ons niet in onze omheinde huizen laten terugdringen. Wij zullen niet de vijgebladfunctie voor dit systeem overnemen, terwijl we ons voor het kongres op de oppositionele speelweide uitleven en de mooie menen daarna ongestoord hun show te laten voltrekken, hun demonstratie van de macht over onze straten en hoofden.

Precies op deze dagen zullen wij de straat opgaan en met de meest uiteenlopende akties massaal en op niet mis te verstane wijze zeggen, waarom wij van mening zijn, dat IMF en WB in hun structuur en hervormingen evenzo weinig te veranderen zijn als het systeem, dat erachter zit en wiens logika betekent: enkelen de macht en de anderen de arbeid, de honger en de dood.

Het kapitaal werkt telkens internationaal, ons antwoord is internationalisme. Dat betekent aantonen, dat wij ons hier niet op een dwaalspoor laten brengen door de schijnbare scheiding tussen paragraaf 218 (abortuswet) hier en gedwongen sterilisatie daar, de bewegingsvrijheid binnen de grenzen van de EG en de gesloten grenzen voor vluchtelingen, wier landen van herkomst van Turkije tot in

de trikontinentale landen reiken, de 14-urige werkdag in de wereldmarkt-fabrieken in de trikontinentale landen en de flexibilisering van de arbeidstijd hier, maar de aanval begrijpen als datgene, wat die is: de poging ons tot in de genen tot winstobjecten te maken.

Tegen het Kongres is al het een en ander gepland. Een breed spektrum van linkse reformistische groepen, van de JUSO's (Jong-socialisten) tot de BU-KO (Landelijk overleg tussen versch. ref. groepen), organiseert een tegenkongres en als afsluiting een grote demonstratie voor het begin van het Kongres.

De analyses, die op het tegenkongres moeten worden voorgedragen, zijn bedoeld als kritiek op de politiek van het IMF en de WB in hun uitwassen, het streven is om deze instituten te hervormen. De eisen - en het motto van de grote demonstratie - zijn de direkte kwijschelding van de schulden en een rechtvaardige economiese orde op wereldschaal.

Een hervorming van de instituten kan in de zin van modernisering en aanpassing aan veranderde situaties weliswaar succes hebben, aan het karakter van hun politiek op de lange duur verandert dat echter niets.

Dit spektrum ondersteunt sociale bewegingen en nu en dan ook gewapende bevrijdingsbewegingen in de "derde wereld", maar thematiseert niet de aanval op het kapitaal in de metropolen. De strijd van de volkeren van de trikontinentale landen worden uitgelegd als reformisties. De noodzaak om het systeem in zijn metropolen aan te vallen en zo ook voor de bevrijding van de "derde wereld" te strijden, wordt niet gezien.

Toch begroeten wij de initiatieven van alle groepen, ook die van het reformistische spektrum, die zich zullen verhouden tot de aktiedagen, van ganser harte.

Het patriarchale kapitalistische systeem bestaat door de uitbuiting van menselijke arbeid. Gewerkt wordt er van dag tot dag, op elke tijd en overall, slechts een gedeelte wordt als loonarbeid verricht.

Al de onbetaalde arbeid komt niet eens als arbeid vóór voor het kapitaal, hoewel het niet alleen voor ons eigen overleven belangrijk zijn kan, maar ook voorwaarde voor het voortbestaan van HEERschappij en uitbuiting is.

Van centraal belang bij de onbetaalde arbeid is de zgn. huisarbeid (thuiswerk), de onbetaalde reproductiearbeid. Deze wordt haast uitsluitend door vrouwen verricht, meestal onder het huwelijks- arbeid- kontrakt. Vrouwen moeten de koopwaar arbeidskracht van mannen, kinderen en hunzelf behouden resp. scheppen. Daartoe hoort de seksualiteit, het baren en opvoeden van kinderen, relatie-werk, koken, schoonmaken, de was doen, inkopen...

"Het werk thuis wordt als privé, persoonlijk, en voor alles een uit liefde verrichte dienst gezien. Aan het hoofd van de huishouding, de echtgenoot, wordt de beschikking over het geld wettelijk en ideologies toegedacht en daarmee ook de HEERschappij over vrouwen en kinderen. Op die manier bouwen de machts- en arbeidsverhoudingen binnen het gezin de basis voor de kloof tussen de sexen en de klassen" (uit een redevoering voor de vrouwendemonstratie op 8 maart).

De sektor waarin in de laatste jaren de meeste nieuwe loonarbeidsplaatsen ontstonden en - juist vanwege de lage lonen- de grote winsten gemaakt zijn, is de zgn. "dienstensektor", waaronder ook de betaalde reproductiearbeid gerekend wordt. Hier is juist het aantal arbeidsplaatsen, in Fast-Food restaurants, bordelen, peepshows, in de produktie van pornofilms evenals de reclame toegenomen. In ziekenhuizen, bejaardentehuizen, op het hele sociale gebied daarentegen, waar konstant bezuinigd wordt, betekent geen nieuwe arbeidsplaatsen maar nog meer werk voor degenen die daar werken. Door de sterke uitbreiding van een deel van deze sektor en de bezuinigingen in het "gezondheids"

1° DAG MAANDAG 26. 9. 88

Strijd dag tegen de arbeidsdwang
Vrouwenarbeid als basis voor HEER-
schappij en uitbuiting

- en sociale gebied, alsook de bijzonder lage lonen aldaar, wordt geprobeerd het inkomen en de reële lonen van alle delen van de klassen van de overHEERden en uitgebuiten door te drukken.

Terwijl bijvoorbeeld de kerken uitmunten in het propageren en organiseren van "onbezoldigde arbeid", verslechteren de arbeidsomstandigheden in de gezondheidssector en tegelijkertijd worden vormen van arbeid die tot

nu toe betaald waren vrijwillig werk in de gezinnen. Door samenwerking met vrouwen en mannen die in de "gezondheids"sector werken, kunnen wij bij de verderop genoemde actie dieper ingaan op het verzet en de weigering en de daar achter liggende tegenspraken.

Door het betalen van het loon aan de man, resp. de hogere mannenlonen, wordt de bestaande patriarchale geweldsverhouding in het gezin overgeplant. De loonarbeid van vrouwen verschijnt dan hoogstens nog als bijverdienste,

daar die slechter betaald wordt.

Dat betekent:

Dwars door de klassen loopt een sexistiese verdeling, die door het patriarchaat is vastgesteld. Een verdeling en hiërarchie, die de vrouwen niet alleen onderwerpt aan een dubbele geweldsverhouding, maar in de ontplooiing en ontwikkeling van verzet en weigering bijna een tweede (of eerste) konfrontatielijn tentoonstelt". (uit: Voor een klassenstrijdbaar internationalisme, Traibsband- Reader No.70)

Met als spil werkloosheid zijn de laatste tien jaar miljoenen mannen en vrouwen in onzekere en onderbetaalde klussen ge(dwang)mobiliseerd.

"Sinds de 80er jaren probeert het kapitaal ook steeds meer met slavenhandelaars en privé-onderaannemers nieuwe arbeiderstersploegen te rekruteren, met wiens hulp ze de oorspronkelijke personeelsbezetting en hun bevochten garanties, lonen en arbeidsvoorwaarden willen vervangen. Bijzonder geschikt hiervoor lijken buitenlandersters, jongeren zonder opleiding en natuurlijk de 'bijverdienende' vrouwen".

Daarmee kon door het kapitaal langzaam een afbouw van het reële loon tegen de klasse worden doorgezet. Tegelijk dwingt dat, gepaard met het afbreken van de sociale voorzieningen, weer tot meer onbetaalde huisarbeid, die in het gezin verricht moet worden:

"Het aandeel van vastaangenomen en volledig betaalde vrouwen is dus (sinds 1977) gelijk gebleven. (In dezelfde tijd werden een miljoen arbeidsplaatsen van buitenlandersters weggevoerd.) Terwijl er per saldo een toename van vrouwenarbeidsplaatsen te zien is door het uitbreiden van de deeltijdarbeid". (uit : Voor een...)

Opvoeden en verdeling zaaien, straffen en reguleren zijn vormen van geweld, waarmee de arbeidsdiscipline tegenover de weigeringshouding van de klasse doorgedrukt moet worden. In gevangenissen en tehuizen resp. in het hele strafvoltrekkingsysteem speelt de arbeidsdwang een belangrijke rol. Aan de ene kant worden steeds meer straffen aan een regelmatige arbeid verbonden. Tegelijkertijd worden de 'bajessen' steeds meer tot fabrieken omgevormd.

Of het nou op school is, in het huishouden, in het ziekenhuis, op kantoor of in de bajes, overal zullen we op de een of andere manier pezen, worden we voor het werken gedisciplineerd en daarop afgericht, moeten we ons daarvoor kwalificeren.

Klassiestrijdbaar internationalisme betekent voor ons, dat we ons op de dagelijkse verzetsvormen van de klasse wereldwijd willen richten. Individuele (ziekteverlof, de kantjes eraf lopen, sabotage, het weigeren van de huwelijksbajes, zwartrijden, huurstakingen) en georganiseerde vormen van weigering (stakingen, huis- en landbezettingen, plunderingen, gewapende strijd etc.) kunnen aanzetten voor klassenstrijd zijn. Wij willen aanknopen bij de strijd tegen de dwang tot arbeid als een centraal wapen tegen heerschappij en uitbuiting.

er bepalen kunnen of ze kinderen hebben wi-
 en, maar de heeren van de macht willen zich
 verzekeven van een greep op hun rijkdomen.
 Hier noemen ze abortus moord op het ongeboren
 leven, in de drie continenten hebben ze het
 over overbevolking.
 Overbevolking bestaat niet!
 Overbevolking volgens het kapitaal
 betekent: overvloedig voor de konstruering
 van winst, overvloedige eters en overvloedig -
 want potentieële onrust.
 Noch hongerrampen noch massale elende zijn
 een natuurlijk gegeven. Zij zijn veel eerder
 een bewust uitkomst van een imperialistische
 wereldpolitiek, waarin IMF en Wereldbank een
 sleutel-functie innemen.

2^e DAG
DINSdag, 27. 9. 88

Aktiedag tegen bevolkings- en ontwikkelingsproblemen, racisme en seksisme

Overtoollige mensen?

Bevolkingsproblemen?

Overbevolking in de 3e wereld

Gebortekontrolle in Puerto Rico - 40% van de vrouwen gesterriliseerd

Paragr. 218 - moord op het ongeboren leven

80% Turkse kinderen op de Kreizberger scholen

Sterven de Duitsers uit?

Mensengenetische adviesbureaus

Overtoollige mensen?

Bevolkingsproblemen?

Overal op de wereld proberen de mensen vrij en zelfbepaald te leven. Ze schikken zich gewoon niet naar de pogingen van het kapitalisme om hen productiever te maken. Ze weigeren of organiseren zich tegen hun onderdrukken, vechten voor hun zelfbestemming. De aanval van de bevolkingspolitiek richt zich tegen alle mensen, die zich niet naar de strategieën van het kapitaal om hen productiever te maken, schikken en zich verdedigen.

In het centrum van de aanval staan de vrouwen. Niet alleen omdat zij al vanaf het bestaan van patriarchale macht de reproductiebaarheids, huisvrouwenaarheid, kinderopvoeding e.d. verrichtten, maar juist omdat vrouwen beslissen de draagsters van het verzet zijn. Door genereren en reproductietechnologie verschaft het kapitaal zich een directe greep op de baarmoederkapiteit, het leven en de lichamen van vrouwen. Ze zeggen het openlijk: het is gemakkelijker een guerrillero in de baarmoeder van de moeder te doden dan in het oerwoud.

De bevolkingspolitiek van de jaren '80 is het centrale bestanddeel van de politiek van IMF en Wereldbank. Kernpunt van deze politiek is daarbij het ernst halen van de voor het kapitaal waardevolle mensen uit de massa van de wereldbevolking. Daar de wereldwijde klassenstrijd voor het kapitaal in toenemende mate onkontroleerbaar worden, is deze gedwongen te antwoorden met een wereldomvattend concept van selectie en vernietiging.

In de metropolen gebeurt dat dmv. de mensengenetische adviesbureaus, die al voor de geboortetests aanvalet nog veel brutaler. Het instrumentarium van het kapitaal strekt daarbij van de verdringing van mensen door de vernietiging van zelfverzorgende structuren en het inzetten van voor de vernietiging van zelfverzorgende structuren en het inzetten van door gentechnologische gemaakte agrobiotechnische tot het inzetten van ontwikkelingshulp voor opstandsbestrijding en pacificering van mensen en het in gang zetten van regionale beperkte oorlogen. De ontstane vluchtelingenstromen moeten of in de wereldmarktfabrieken uitgedruit of door de inzet van honger als wapen vernietigd worden. Bevolkingsreducerende maatregelen, gedwongen steriliseringsprogramma's, driemaandeninjekties en de par. 218 zijn daarbij delen van hetzelfde programma. De vrouwen moeten niet

Wereldbank en IMF zijn maar twee van de vele instrumenten waarmee het kapitaal de dwang tot arbeid wereldwijd probeert door te drukken. Andere firmas of instellingen waardoor wij dagelijks met 'ontloonde' of loonloze arbeid geconfronteerd worden willen wij met een openlijke actie op de eerste aktiedag benoemen en politiek aanvalen.

Met het volgende genoemde idee willen wij dat prakties tot uitdrukking brengen wat eerst theoretisch uitgezegt is.

Wij hebben een grote betoging op de Britschepdlatz gepland. Hier bevinden zich slavenhandelaars, warenhuizen, zktelever-bioskopen, kerken, Fast-foodten, porno-ekkeren, vliegtuigmaatschappijen....

Hier een voorbeeld van wat voor akties ter mobilisering wij daarvoor plannen. Vliegtuigmaatschappijen verdienen niet alleen aan sex-toerisme. Pan Am met het kantoor op het Britschepdlatz is ook gebruikelijk van dwangarbeid in de bagjes. Met behulp van kontakten met gevangen en met gevangengenomen/kranen willen wij aansluiten op wegingingen van dwangarbeid in de bagjes en willen we de verbindingstijnen trekken met dwangarbeid in tehouten of verbindingen tussen dwangarbeid en dwang tot arbeid, bij bijvoorbeeld geld en voorwaarde-lijkestraffen en arbeidsdiensten. Dit moet dan uitgedrukt worden door bijvoorbeeld betogingen bij bagessen, akties bij de sociale dienst of op pamfletten.

Door de centrale ligging in de binnenstad van de Britschepdlatz biedt een grote betoging op deze plek niet alleen de mogelijkheid meerdere objekten tegelijk politiek te thematiseren en in samenhang met het kongres te brengen, maar tegelijkertijd is het minstens mogelijk het verkeer te behinderen door het grote aantal mensen.

Wij houden een goed voorbereide, op veel niveaus gedane mobilisering voor noodzakelijk politiek offensief, om de betoging tegen een verbod door de smerts te beschermen.

Door de huidige samenstelling van de voorbereidings-werkgroep (klussersgroepen, vrouwen-groepen, bagjesgroepen) tekenen zich zwaarte-punten af, waaraan akties (ook van te voren) zouden zijn garantieloze arbeid/slavenhandelaars/dwangarbeid in de bagjes/Pan Am/arbeid in de "gezondheidssektore/ztekekosten-verzekeringen.

Daarnaast zal de anti-atoomenergie-beweging op deze dag tot akties in vele vormen oproepen en mobiliseren.

"Op maandag 26 september zullen wij met centrale akties bij het Siemenskoncern in Siemensstad - een aanzienlijke profiteur van de IMF/WB-politiek - roet in het eten gooien.

Siemens is voor ons exemplarisch als een levensvijandige, patriarchale kapitalistische organisatie van arbeid- en levensomstandigheden. Daarbij is de vrouwenarbeid binnen de loonaarbeid en op het reproductiegebied grondslag en materiele basis voor het overhouden van heerschap en winst.

Met de akties willen we bedrijfsstrategien thematiseren en prakties verzet erbinnen en erbuiten ontwikkelen.

- Herstrukturering/flexibilisering in en door Siemens (ontwikkeling van nieuwe technologieen - arbeidsomstandigheden hier en op de drie kontinenten - produktie in wereldmarkt-fabrieken/vrouwenarbeid/uitzend-arbeid).

- kerncentrale en opwerkingsfabriek (AKK en WAB) bouw en export. Siemens het atoomkoncern.

- zijn eerst maar enkele zwaartepunten waaraan wordt voorbereid. Het politieke doel is de openbaarheidswerkzame inmening door de Siemens produktieplaatzen en in deze dagen door

op de FU (de Universiteit, de vert.) Op de uitvindingen van het onderzoek heeft het bedrijf het alleenrecht.

Naast medikamenten produceert Schering kunst-mest, chemicaliën voor de industrie en insecticiden. Geproduceerd wordt o.m. de kankerverwekkende pestizide Fundal, dat in de BRD is verboden, maar wel vanaf hier naar de landen van de drie continenten wordt geëxporteerd. Jaarlijks sterven meer dan 40.000 mensen door vergiftiging met pesticiden.

Steunend op het onderzoek naar de contraceptie-pil dat Schering tijdens het Nazi-regime begon, hebben ze de drie-maanden-prik Novisterat ontwikkeld. Van de 100 vrouwen aan wie Novisterat verstrekt wordt blijven er 75 voor altijd onvruchtbaar. Niet alleen in de trikontinentale landen maar ook in de metropolen gaat het om doelgerichte selectie en vernietiging: in de BRD wordt de 3 maanden-prik vooral bij buitenlandse vrouwen, vrouwen in de bijstand, gehandicapte vrouwen en vrouwen in de psychiatrie gebruikt. De smerige zaken van Schering hebben traditie, naam en adres: Schering AG, 1 Berlin 65, Müllerstr. 170.

's middags: betoging bij het Deutsches Institut für Entwicklungspolitik (DIE), Frauenhoferstr. 33-36. 1 Berlin 10

Citaat: "Maasaverelendung is minder globale springstof dan de risico's van de achterstand in betaling van de landen met de grootste kredieten" (DIE-jaarverslag).

Het DIE is de belangrijkste agentuur voor de opleiding van de BRD-elite op het gebied van politiek ten aanzien van

ontwikkelingslanden. De afgestudeerden van het DIE worden ingezet in internationale en nationale regerings- zowel als niet-regeringsorganisaties op het gebied van de zgn. "ontwikkelingshulp" en in overheidsinstanties in de trikontinentale landen. Door deze directe invloed moet een zo groot mogelijke greep van het kapitaal worden verzekerd. De praktische invulling gebeurt bijv. door onderzoek te doen naar de sociale situatie en het verzetspotentieel bij de bevolking. Op die manier wordt een strategie van preventieve opstandsbestrijding toegepast en worden de mensen op een optimale manier benut cq. productief gemaakt. De voorwaarden worden door de zogenaamde politieke dialoog van het IMF, die deels direkt met de DIE afgevaardigden gevoerd wordt, aan de desbetreffende landen opgedrukt. De lievelingskinderen van het DIE waren altijd militaire dictaturen zoals Turkije. Turkije wordt door het DIE als test-case gezien, omdat daar het hele spektrum van politieke ontwikkelingsstrategieën kan worden beproefd. Oorlogsrecht, uitschakeling van de oppositie en folter schiepen de voorwaarden.

Als afsluiting voor deze dag hadden we gedacht dat een ingreep in het kulturele avondprogramma zinvol zou kunnen zijn. "Wanneer alles gedaan is".... zullen de mannen van de haute finance zich willen amuseren. De Deutsche opera het Paleis Charlottenburg, de Philharmonie en de luxusbordelen zullen de plaatsen van hun vertier zijn. Laat ons hun avonden verpesten.

PRODUCT OF HOLLAND

Arbeidsonderwerp: "Groot applaus voor bankiers aan de Opera"

Alles is mogelijk, alles is nodig! Verfbommen, Lawaai, straatblokades en ongebruikelijke maatregelen.

Voor stormachtige nachten tijdens het IMF/Wereldbank Kongres!

3° DAG WOENSDAG, 28. 9. 88

Uitbuiting en HEERschappij van iedere dag aanvallen, revolutionaire tegenmacht opbouwen

's ochtends vol energie om half zes opstaan en zich op het werk verheugen - stralende gezichten in de metro, allen zijn gelukkig zo vroeg op te staan. De baas is aardig, eigenlijk eerder een kollega. Geen wonder dat man/vrouw in goede zin waarden schept /winst maakt. De vrouwen - allen mooi en sexy - zijn niet alleen voor het werk maar ook voor de goede stemming en als genot voor manneogen. 's avonds terug in de schoot van het gezinnetje. Getrouwd of niet - de tijden veranderen. Een babbeltje met de burens, en de aardige punk van hiernaast werkt ook de hele dag in zijn kollektief.

En de moderne vrouw krijgt huishoud, kinderen en een deeltijdbaantje - en alles zonder jammeren. Altijd nog onvermoeid en fris, modieus gekleed en liefdevol. Ter ontspanning af en toe een biertje of een pijpje - dan gaat de rest vanzelf weer goed.

Zo willen ze ons graag hebben: geïsoleerd, afhankelijk, passief en braaf.

Om het wereldwijde systeem van winst produktie en HEERschappij te kunnen handhaven hebben de HEERsenden ons nodig als aangepasde en inschikkelijke werk(st)ers, willen ze ons op sexistiese en racistiese manier verdelen en tegen elkaar uit spelen, zowel bij het betaald werk alsook daar waar nog nooit loon voor betaald is (huishouding, verzorging...)

De belangrijkste zuilen van deze HEERschappij zijn:

- de dwang tot werk, zich volgens de kapitalistische en patriarchale voorwaarden te moeten verkopen om een existentiële basis te hebben, waarvan alleen de egoïsten en mensen zonder scrupules zich kunnen onttrekken doordat ze anderen voor zich laten werken (van de reproductie van mannen door vrouwen tot en met de oprichting van een bedrijf).

- de dwang tot geslachts- hiërarchiese rolpatronen, die noodzakelijk is om de ongelijkheid tussen vrouwen en mannen te kunnen handhaven en uitbuiting en splitsing van mannen en vrouwen binnen de klasse mogelijk maakt. Daarvoor gebruiken Z E geweld in iedere vorm als uitdrukking van de geslachts hiërarchie en als dwangmiddel om vrouwen met kop en lichaam tot onderwerping te dwingen. Maar patriarchale rollendwang eist ook van de mannen bepaalde gedragscodes en -patronen.

Het grootste probleem van de HEERsenden is het feit dat aan de zuilen van hun macht permanent wordt geramd, dat er altijd al verzet tegen hun belangen was (van weigering en sabotage tot georganiseerde revolutionaire bewegingen). Klassenstrijd. Op deze strijdverhouding kunnen in laatste instantie alle maatschappelijke voorwaarden en functies van instituties worden teruggebracht: het maakt niet uit of school, kerk, sociale dienst of de bajes.

Wij willen het verloop van het Kongres verstoren, maar vooral de alledaagse onderdrukingsstructuren benoemen en het (vaak onzichtbare) verzet en de weigeringen toespitsen en aanwijzen dat dit systeem met zijn ogenschijnlijke almachtigheid overal is aan te grijpen.

Dat betekent vooral: kollektieve toeëigening: "Wij nemen wat zowiezo van

ons is" - en doelgerichte verstorening: "zand in het radarwerk van de macht".

Toeëigening is ieder "ziek vieren", spijbelen, ieder gekraakt huis, is het veroveren van vrouwenruimtes, zijn de dagelijkse winkel- "diefstallen", het zwart rijden, het "oplichten" van verzekeringen. Toeëigening is ook huurverlaging en kraken tegen de macht van de eigenaren. Dat zijn aanvankelijk ook inbraken, de zgn. "kleine kriminaliteit" en bankovervallen.

Toeëigening gebeurt bewust en onbewust, massaal en individueel. Ook toeëigening kan verrijking en hiërarchie zijn. Toeëigening loopt georganiseerd alsook spontaan. En organisatie betekent niet meteen ook kollektief - vele inbrekersbanden zijn doorgestructureerd van baas tot hulpje, nog afgezien daarvan dat vaak de verkeerden getroffen worden resp. veels te gewelddadig en doelloos opgetreden wordt, mannelijkheid groot geschreven wordt en het geheel ligt ingebed in kapitalistische helen-kringen (structuren).

Toeëigening is het voor ons ook wanneer vluchtelingen zich het recht nemen om hier naar toe te komen, het maakt niet uit of het vervolgde linkse mensen zijn of omdat ze vluchten voor de extreme leefomstandigheden in de trikontinentale landen (Afrika, Azië en Latijns Amerika). Toeëigening kan ook betekenen de eerbied en waardering voor de witte geneeskunde te doorbreken en te werken aan de kennis en vaardigheden tegen, en buiten de logica van de HEERsende wetenschap en technologie om.

Toeëigening zijn radio's, kranten en brosjures die onderdrukt nieuws verspreiden. Toeëi-

gend is ieder uur dat vrouwen uit de hun toebedachte rollen van vertrooster, verpleegster, rustplek en geduldig werkpaard in fabriek en huis uitbreken. Toeëigend is ieder vrouwen-café, iedere bevrijde ruimte, toeëigend is het zich de moed en de kracht om te strijden te nemen, tot verzet tegen macho-mannen, is het onafhankelijk van crèches de verzorging van kinderen te organiseren, is het wanneer iedere vrouw kan zeggen: wat met mijn lichaam gebeurt bepaal ik.

Toeëigening is uitdrukking van het alledaagse gevecht om het overleven van de klasse, is de vanzelfsprekende methode in de tegenweer tegen de strategie van het kapitaal, tegen het gebruik door het kapitaal, tegen mannenheerschappij en uitbuiting van vrouwen.

Toeëigening, zoals wij ze hebben geprobeerd te omlijnen, ontstaat meer vanuit het defensief om jezelf ruimte te veroveren, verstorening daarentegen zien wij meer als uitdrukking van de ontevredenheid met de verhoudingen. Beide midelen vloeien weliswaar in elkaar, zijn niet strikt te scheiden.

Storingen zijn: leuzen, graffiti's op muren, onze pamfletten in de metro's, fabrieken, warrenhuizen en brievenbussen.

Storingen zijn: het veranderen van reclame-affiches, ingrijpen bij sexisties en racisties taalgebruik.

Storingen is: de weigering in iedere vorm, het lichaam niet ter beschikking te stellen, niet vanzelfsprekend de verzorging van mannen over te nemen, zich niet aan te passen aan modieuze idealen, niet te functioneren.

Storend is het: wanneer vrouwen met vrouwen samenwonen, wanneer wij de individualisering doorbreken die ons beheersbaar maakt.

Storing is: de vuistslag in het gezicht van de bewaarder, de meester, de voorman, de macho en de versierder.

Storingen zijn: rinkelende ruiten en brandende banden.

Storingen kunnen: blind en destruktief zijn (Bijv. vernielen van telefooncellen), maar het kunnen ook doelgerichte en geplande subversieve activiteiten, sabotage en agitatie zijn, het ondermijnen van "orde" en "normaliteit". Ze kunnen sympathie en begrip opwekken maar ook haat en afwijzing.

Storingen zijn: gejatte of vernietigde dossiers uit overheidsinstanties en bedrijven, vernietigde bewakings-kamera's. Maar soms is het al een op het goede moment gestelde ongemakkelijke vraag, een volhardende naborende nieuwsgierigheid die de mensenverachtende praktijken in de gaten houdt. Verstoord zijn die - genen die uit de anonimiteit van hun schrijftafels, van hun uniformen worden weggetrokken, wanneer bewaarders, rechters, chefs opeens namen en gezichten krijgen.

Storend is het wanneer de zgn. "zwakken" zich opeens verzetten en terugslaan naar boven, wanneer wij solidariteit ontwikkelen die de isolatie van bajes en psychiatrische inrichtingen overwint, wanneer wij onszelf organiseren, voor onze belangen zelf opkomen en niets aan partijen en vakbonden overlaten.

Ons doel zou het dus moeten zijn door storingen en toeëigeningen de vaak afzonderlijke en onopvallende tegenweer tot gemeenschappelijke aanval tegen HEERschappij en kapitalisme te formeren. Nog beter zou het natuurlijk zijn als het ons zou lukken om op die manier in het verloop van het Kongres in te grijpen. Dat zal natuurlijk in eerste instantie ervan afhangen hoeveel vrouwen en mannen zich deze dag toeëigenen, ziek vieren of op het werk beginnen te overleggen hoe wij op deze dag ons verzet duidelijk willen maken.

Onze voorstellen voor het "officiële programma" van de 3e dag:

Van 8.30 tot circa 11.30 begroeting voor het arbeidsbureau CharlottenstraBe-tocht via Checkpoint Charlie en vreemdelingsmeris PuttkamerstraBe- beto-

ging bij het ziekenfonds AOK Mehring-platz.

De begroeting zal een beetje afwijzing opleveren voor de rij mensen die daar iedere ochtend staan te wachten, wij willen dus de normale gang van zaken niet benadelen maar opvrolijken. De mensen moeten zelf beslissen of ze nu het lastige bezoek achter zich willen brengen of zich bij

Afrika en Israel bespuiten, pamfletten uitdelen, onzichtbaar theater te spelen, huisdectives te pesten, de verwarring gebruiken om onze zakken te vullen, beveiligingsetiketten afknippen, kassa's saboteren, en veel meer.. Warenhuizen zijn voor ons niet alleen konsumptietempel maar ook fabriek waar velen honderden mensen werken; is weliswaar een roes om het met moeite verkregen geld rond te smijten, maar vooral werkplaats voor duizenden van huisvrouwen die hier dagelijks hun boodschappen moeten doen.

's avonds willen wij op de Ku-Damm of naar de voor de hand liggende cultuur plaatsen gaan om de bonzen bij het relaxen of bij hun edelmaaltijden te storen. eat the rich

ons aansluiten. De tocht is niet als demo te begrijpen maar als wandeling tijdens welke wij op enkele plekken iets op willen merken.

- de vreemdelingsmeris zal op die dag voor publiek gesloten zijn, maar toch willen wij iets over de alledaagse schikane en het alledaags racisme zeggen.

- de betoging voor het AOK heeft tot doel de administratieve gang van zaken te verstoren. Het sociale verzekeringspasje dat vanaf 1989 met behulp van het registratienummer van dit ziekenfonds zou worden ingevoerd is het tot nu toe hoogste nivo van totale registratie en controle.

AOK, vreemdelingsmeris, arbeidsbüro zijn drie van de instituties die, naarmate de klasse nieuwe wegen vindt zich tijdelijk van de permanente dwang los te maken, hun instrumentarium steeds meer verfijnen en afstemmen. Het doel is altijd, de mensen volledig te besturen, afwijkingen en weerbarstigheden vroegtijdig te onderkennen en te reglementeren.

Na het bezoek bij het AOK willen wij in de winkelgebieden van de stad gaan.

- Er zal waarschijnlijk een "auto-rally" naar de Deutsche Bank aan de Ernst-Reuter-platz gaan, georganiseerd door een samenwerkingsverband van kollektieven. Een groot gedeelte van de privé-huishoudingen staan bij banken in het krijt. Met ons met moeite verdiende geld financieren de banken hun zaken in de trikontinentale landen. Via de Schufa en de dwang om een rekening te hebben zijn de banken een verdere controleinstantie in ons alledaags leven.

Op zijn laats vanaf nu stellen wij de centrale acties voor:

Om 16.30 uur willen wij ons herverzamen in een of meerdere (van te voren afgesproken) warenhuizen om tijdens een "warenhuis-rondgang" onze fantasie te laten spelen. Bijv. waren uit Zuid-

4 DAG DONDERDAG 29. 9. 88

De scheidslijn loopt niet tussen de metropolen hier en de landen van de drie kontinenten, maar tussen de onderdrukkers en de onderdrukten!

De vierde aktiedag moet openbaar maken, dat er een wereldwijde strijd tegen de onderdrukkers en bloedzuigers is, zowel in de trikontinentale landen als ook hier bij ons.

Het kapitaal verschaft welvaart: veel welvaart voor de bezitters van kapitaal, een beetje welvaart voor de kleine aandeelhouders, geen welvaart voor de onderdrukten en uitgezogenen. Zonder rücksichtloze plundering, zonder uitpersing van de arbeidskracht en zonder uitbuiting van de vrouwenarbeid is deze welvaart niet voor enkelen te bezitten. Dus wordt het geheel georganiseerd, gekoördineert, voorbereid en veilig gesteld door de nationale en internationale bestuurders van de "gemeenschap", wat de organisatie van hun "gezamenlijke" belangen voor de misdadige concentrering van de rijkdom betekent.

Aan de keuze van de bestuurders op nationaal nivo mogen wij iedere vier jaar meedoen door de feestelijke afgave van een nietszeggend papiertje.

Het internationale bestuur, bijv. het IMF, de Wereldbank, de NAVO, de EG etc. zweven hier ver boven, helemaal onbereikbaar voor jou papiertjes.

Het werktuig van het IMF/Wereldbank zijn de overredingskunstenars temidden van de muur van politici, bankmanagers, belastinginners, deurwaarders, bureaucraten van het vaticaan, pharmaceutiese bazen controleurs, spionnen, predikanten van sektes, familie-planners, sociale-managers, drugshandelaren, pooiers, vrouwenhandelaars, onderzoekers, stadplanners, bulldozers, knuppels, traangas, waterkanonnen, bajessen, geweren, granaten, napalm en bommen.

Nergens is er abstrakt structureel geweld. Overal tekenen zich de grijpwerktuigen van het kapitaal, dat in alle hoeken dringt, door het dagelijkse geweld, sexismen, racismen, moord, massale verelendung, verdrijving, hongers, ziekte, vlucht.

En daarvan dringt een beetje door in het zwarte woud, de rustige voorstad, de volkstuin, de gezellige stamkroeg - de rust wordt verstoord.

Daar valt plotseling de stroommast voor je huisdeur, de supermarkt met zuid-afrikaanse sinasappels brandt uit de asiel-rechter wordt in zijn knieën geraakt, daar wordt gedemonstreerd en op zondag 'gewandelt', er wordt over genetechnologie gepraat, en door de week wordt het ziek zijn gevierd. Op de T.V. komen dan in de avondschemering beelden van hongerrevoltes tegen de IMF-programma's. Wat is er gebeurd? De mishandelde mensen, de slavinnen van de transnationale schulden en hongerleidersters laten zich niet naar believen besturen, grenzenloos uitbuiten, heen en weer schuiven. Ze staan op, ze doen niet mee, ze verdigen zich - en als ze zich organiseren, dan wordt uit de hongerrevolte een volksofstand, een bevrijdingsstrijd. Het antwoord van de heersenden is dan oorlog.

De overgangen tussen de dagelijkse plundering met alledaags geweld, militaire opstandsbestrijding en openlijke kontra-revolutie zijn vloeiend, ze hangen af van de krachtsverhouding tussen imperialisme, kapitalisme en patriarchaat aan de ene en internatio-

naal verzet aan de andere kant af.

Beslissend voor deze krachtsverhouding is de internationale solidariteit, is het verzet in de trikontinentale landen en ons verzet hier.

De strijd was en is verschillend in de wijken, fabrieken, bajessen, in verschillende maatschappelijke terreinen. Daar is de gewapende strijd in de metropolen, daar zijn de steeds sterker wordende strijd van revolutionaire vrouwen hier en in vele landen op de aarde, de strijd van de nationale bevrijdingsbewegingen.

Tegen de onderdrukking door het kapitaal organiseert zich verzet: tegen de genetechnologie en imperialistische bevolkingspolitiek, tegen oorlogs- en bewapeningspolitiek, tegen kerncentrales en andere strategiese projekten van het kapitaal. Het doorbreekt de uitbuiting en onderdrukking. Wij zien ons verzet hier als deel van de internationale opstand, waarbij we ons zowel op de strijd van de bevrijdingsbewegingen betrekken als ook op de toenemende klassenstrijd van de volken van het trikontinent, die de crisis-strategieën van het IMF en de Wereldbank noodzakelijk maken. Massale stakingen, landbezettingen, zgn. broodopstanden, militante fabrieksstrijd, de volksofstand in Palestina, de bevrijdingsstrijd van de Filipijnen tot El Salvador, de strijd van zwarten in Zuid-Afrika en de boycot van Zuid-Afrikaanse waren, de huurstrijd de riots van Brixton tot Kreuzberg, de strijd in de wijken, de dagelijkse weigering, stakingen van werf- en staalarbeiders van Euzkadi tot Rheinhausen, de strijd in de bajes, de akties van de verschillende guerilla's van Belfast tot Athene, de militante sabotageakties in de metropolen duiden aan, dat het verzet wereldwijd een nieuwe dimensie ontwikkelt.

Als het verzet op alle terreinen aan scherpte en breedte wint, en als we hier in het hart van het beest hun projekten aangrijpen, dan is dat onze internationalistische bijdrage. Voor een sterke internationalistische revolutionaire demonstratie tegen IMF en Wereldbank.

Donaties:
Dirk Plamböck
Berliner Volksbank
BLZ 100 900 00
Konto nr.: 120 547 26
Stichwort: Aktionstage

Ondersteun de aktiedagen
met verscheidene akties
maar ook
met poen!

Vert.: Frontline & Ultimatum

